

# VIDUNDER- LIGHETER

14.05.22-11.09.22

FINSK  
SAMTIDS-  
KONST

**Anna Estarriola**

**Ida Koitila**

**Antti Laitinen**

**Antti-Ville Reinikainen**

**Heli Ryhänen**

**Emma Rönholm**

**Noora Schroderus**









## Vidunderligheter

Borås Konstmuseum fördjupar sig i finsk samtidskonst och uppmärksammar Finland som konstation genom en stor utställning där sju framträdande konstnärskap presenteras. Angelägna teman som existentiella frågor, beteendemönster, världsåskådning, mystik, miljö- och maktperspektiv går som en röd tråd och det bisarra, poetiska, humoristiska och ifrågasättande samsas i varierande uttryck. Grundidén kommer från att Finland i våra ögon har ett starkt positionerat och spännande konstliv som utforskas djupare. Ytterligare skäl är Borås stads starka relation till Finland som finskt förvaltningsområde där drygt var tionde boråsare har finskt påbrå. Den stora arbetskraftsinvandringen från Finland till textilindustrin har spelat en viktig roll i skapandet av stadens identitet. Något som blivit tydligt i och med de ökade spänningarna i världen är att Sveriges och Finlands band knutits ännu starkare och de redan nära samarbetena har fördjupats.

Utställningens visuella tonvikt är på tredimensionella gestaltningar och rörlig bild. Utöver det konceptuellt konstnärliga finns gemensamma nämnare som en narrativ dimension och att humor och lekfullhet har en betydande plats i verken. Humorn är ofta av en mörkare variant där allvaret balanseras. Tillsammans bildar de ett slående vapen som skapar distans och eftertanke, synliggör underliggande strukturer, beteenden och absurda fenomen i tillvaron. Andra perspektiv som lyfts är vad vi människor drivs av och vad det får för konsekvenser. Hur vi fyller tillvaron med mening i vårt tidevarv och hur våra beteendemönster ser ut. Verken belyser maktpositionering, konsumtion och digital högteknologi, där det naturliga och artificiella vävs samman. Utställningen undersöker humanistiska funderingar om mening och människans plats i universum, livets och tidens förgänglighet, vad vi gör med vår stund på jorden och även mot jorden. Ämnen som blir ytterst påtagliga under tider av kris. Hur navigerar vi i den enorma och komplexa tillvaron vi ställs inför? Via konsten presenteras filosofiska, existentiella såväl som materiella och mänskliga aspekter.

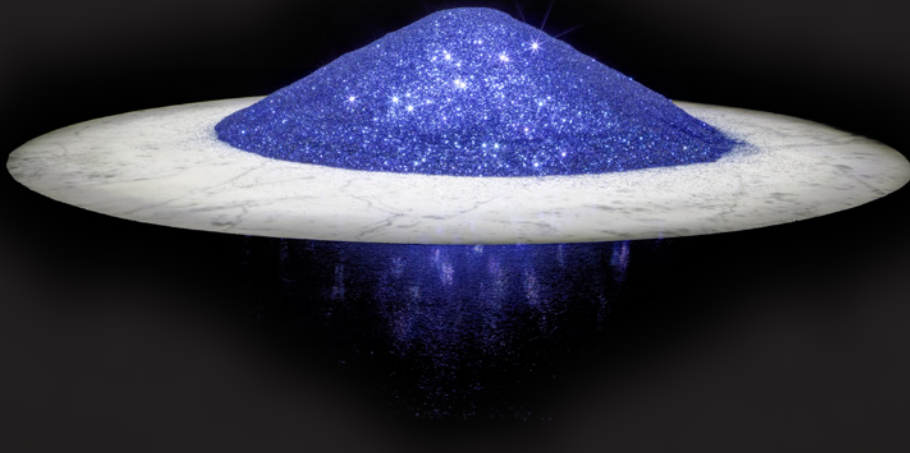
Närvaron och utforskandet av naturelement gestaltas på olika sätt, mer påtagligt och fysiskt, eller som representant av tillståndet i naturen. Där miljö- och klimatfrågor, en av vår tids mest

brännande frågor, synliggörs. Naturens centrala roll i människans liv har tagit sig många uttryck genom tiderna, den har alltid varit en inspirationskälla för konsten och en betydande plats för rekreation. Den har också fungerat som teknologisk och ekonomisk resurs vilket påkallar diskussionen om människans tidsålder, Antropocen; där människans handlingar och utarmning utgjort betydande faktorer i förändringen av jordens ekologi och klimat. Vår omgivande miljö kan också handla om våra mer konstruerade vardagliga platser, det kollektiva samhället, det privatas sfär och beröra frågor om social status, makt, våld och förtryck.

Flera av verken presenterar en parallell bild av omvärlden som ibland upplevs nära den avspeglade verkligheten, ibland tillskruvad och distanserad, där odefinierade främmande element ges utrymme. Andra aspekter är närvaron av en okänd dimension och känslan av något laddat med kraft och kanske magi. Människans sökande innefattar ett andligt perspektiv där vi funderat över den besjälade naturens varande, blickat upp i kosmos och förundrats över tillvarons sublinitet, vilket manifesterats och tolkats genom bland annat filosofi, tro, vetenskap och konst.

Utställningen reflekterar via vardagsnära betraktelser de stora frågorna i livet, mörker som ljus. Konsten visar på och låter oss möta det bekanta i annan skepnad, manar till eftertanke och får oss att ifrågasätta hur vår samtida omvärld verkligen ser ut. Genom att uppmärksamma hur små upprepade händelser och mönster formar den stora bilden, kan vi påverka dessa och mer medvetet orientera oss bland tillvarons vidunderligheter.

**I utställningen medverkar Anna Estarriola, Ida Koitila, Antti Laitinen, Antti-Ville Reinikainen, Heli Ryhänen, Emma Rönnholm och Noora Schroderus.**



## Uskomattomuuksia

Boråsin taidemuseo syväluotaa suomalaisen nykytaiteeseen ja kiinnittää huomionsa Suomeen taidekansana suurella näyttelyllä, joka esittelee seitsemän huomattavaa taiteilijantyytä. Tähdelliset teemat kuten eksistentiaaliset kysymykset, käyttäytymismallit, maailmankatsomukset, mystiikka, ympäristö- ja valtaperspektiivi kulkevat punaisena lankana, ja bisarri, poeettinen, humoristinen ja kyseenalaistava viihtyvät yhdessä vaihtelevilla ilmaisuilla. Perusidean mukaan Suomella on silmissämme hyvin asemoitu ja jännittävä taide-elämä, jota tutkitaan syvemmältä. Toinen syy on Boråsin kaupungin vahvat siteet Suomeen suomen kielen hallintoalueena, jossa yli kymmenennellä boråsilaishella on suomalainen syntyperä. Suomesta tekstiiliteollisuuteen tullee laajalla työvoimasiirotolaisuudella on ollut tärkeä rooli kaupungin identiteetin luomisessa. Nykyhetkisen maailmassa lisääntyneen jännitteen aikana on Suomen ja Ruotsin välinen side selkeästi vahvistunut ja jo läheinen yhteistyö on entisestään tiivistynyt.

Näyttelyn visuaalinen pääpaino on kolmiulotteisessa hahmottamisessa ja liikkuvassa kuvassa. Käsitteellisyys lisäksi teosten yhteisinä nimitäjinä ovat narratiivinen ulottuvuus, mutta myös huumorilla ja leikkillisyydellä on niissä merkittävä paikka. Huumori on usein tummempaa variaatiota, jossa vakavuus tasapainoilee. Yhdessä ne muodostavat etäisyyttä ja pohdintaa luovan iskuaseen, nostavat esille piilevät rakenteet, käyttäytymiset ja olemassaolon absurdit ilmiöt. Muut esiteltävät perspektiivit pureutuvat ihmisten toiminnan ajureihin ja niiden seurauksiin. Miten me aikakaudellamme täytämme olemassaolon merkityksellä, ja millaisilta käyttäytymismallimme näyttävät. Teokset valaisevat valta-asemointia, kulutusta ja digitaalista huipputekniikkaa, jossa luonnollinen ja keinotekoinen yhdistyvät. Näyttely tutkii humanistisia ajatuksia tarkoituksesta ja ihmisen paikasta universumissa, elämän ja ajan katoavuudesta, ajankäytöstämme maapallolla ja maapallon kohtelusta. Ne ovat kysymyksiä, joista kriisi-aikoina tulee kouriintuntuvia. Miten navigoimme valtavassa ja kompleksisessä olemassaolossa, jonka eteen meidät asetetaan? Taiteen avulla esitetään filosofisia, eksistentiaalisia sekä materialistisia että inhimillisiä näkökantoja.

Läsnäoloa ja luonnonelementtien tutkimista hahmotetaan eri tavoin, kouriintuntuvammin ja fyysimmin tai luonnossa vallitsevan tilan edustajina. Aikamme polttavimmat kysymykset ympäristö ja ilmasto nostetaan esille. Luonnon keskeinen rooli ihmisen elämässä on aikojen saatossa saanut monia eri ilmentymiä, se on aina ollut inspiraationlähteenä taiteessa ja merkityksellinen virkistyspaikkana. Se on myös toiminut teknologisenä ja taloudellisena resurssina, mikä herättää keskustelua ihmisen aikakaudesta, Antroposeenista; jossa ihmisen teot ja kurjistuminen ovat olleet merkittäviä tekijöitä maapallon ekologian ja ilmaston muuttamisessa. Ympäröivä maailmamme voi myös käsitellä enemmän konstruoituja arkisia paikkoja, kollektiivista yhteiskuntaa, yksityispiiriä ja koskea myös sosiaalisen statuksen, vallan, väkivallan ja sarron kaltaisia kysymyksiä.

Monet teoksista esittelevät rinnakkaisen kuvan ulkomaailmasta, jonka joskus koetaan olevan lähellä heijastuvaa todellisuutta, joskus kieroutunut ja etäännyntynyt antaen tilaa määrittämättömille vieraille elementeille. Muita näkemyksiä ovat tuntemattoman ulottuvuuden läsnäolo sekä voimalla ja ehkä magialla ladattu tunne. Ihmisen esintä sisältää henkisen perspektiivin, jossa olemme miettineet sielullistuneen luonnon olevaista, kohottaneet katseen kosmokseen ja ihmetelleet olomassaolon ylevyyttä, jota on manifestoitu ja tulkittu muun muassa filosofian, uskon, tieteen ja taiteen kautta.

Näyttely heijastaa arkisten mielteiden kautta elämän suuria kysymyksiä, sekä pimeyttä että valoa. Taide näyttää ja antaa meidän kohdata tuttuus toisessa hahmossa, kehottaa harkitsemaan ja saa meidät kyseenalaistamaan nykyisen ulkomaailmamme todelliset kasvot. Kiinnittämällä huomion siihen, miten pienet toistuvat tapahtumat ja mallit muovaavat suurta kuvaa, voimme vaikuttaa niihin ja tietoisemmin suunnistaa olemassaolon eriskummallisuuksien parissa.

**Näyttelyyn osallistuvat Anna Estarriola, Ida Koitila, Antti Laitinen, Antti-Ville Reinikainen, Heli Ryhänen, Emma Rönnholm ja Noora Schroderus.**

## Monstrous Wonders

Borås Art Museum is dedicating a major exhibition to Finland as an art nation and takes a close look at its contemporary art scene, featuring seven prominent Finnish artists. Current themes such as existential issues, behaviour patterns, world views, mysticism, the environment and power can be traced throughout the exhibition, where the bizarre and the poetic meet the humorous and challenging. Based on our conviction of the strong and exciting Finnish art scene, we now explore this more closely. Also, Borås has long and firm ties with Finland through the Administrative Zone, where one in ten living in Borås has Finnish ancestry. The major immigration of labour from Finland to the textile industry in Borås has been vital to the building of the City's identity. One thing that has become clear in the increased tension in the world is that the bond between Sweden and Finland has grown even stronger and the already close cooperation deepened.

The visual emphasis of the exhibition is on three-dimensional art and moving images. Apart from their conceptually artistic aspects, there is a narrative side to the works, and humour and playfulness are also important elements. Their sense of humour is often of a darker variety, balancing the serious content. Altogether, this forms a powerful weapon that creates detachment and reflection, uncovering underlying structures, behaviours and absurd phenomena in life. Other perspectives that are highlighted are what drives us, and the consequences. How we fill our lives with meaning in these times, and our behaviour patterns. The works focus on power positioning, consumerism and digital technology, interweaving the natural and the artificial. The exhibition looks at humanitarian ideas on meaning and our place in the universe, the transience of life and time, what we do with our time on earth and what we do to the earth. How do we navigate this enormous and complex existence that we are faced with? Topics that become even more urgent in times of crisis. Philosophical, existential, material and human aspects are presented through art.

The presence and exploration of natural elements are portrayed in different ways, more tangibly and physically, or in representations of conditions in nature, illustrating environmental and climate issues, two of the most urgent problems of our

time. Nature's crucial importance to human life has been expressed in many ways over the ages. It has always been an inspiration to artists and a key source of recreation. It has also served as a technological and financial resource, which raises the issue of the Anthropocene, the age where human activities and exploitation have had a considerable impact on the earth's environment and climate. Our environment can also consist of places of our daily lives, our collective society, the private sphere, and relate to questions of status, power, violence and oppression.

Several works offer a parallel version of the world, which can sometimes seem very close to reality, sometimes twisted and distant, where undefined foreign elements are given space. Other aspects are the presence of an unknown dimension and the sense of something invested with power and even magic. The human quest contains a spiritual perspective, reflections on the existence of animate nature, staring into the cosmos and wondering at the sublimity of being, which has been demonstrated and interpreted by philosophers, theologians, scientists and artists.

This exhibition is a quotidian contemplation on the big questions in life, darkness and light. The works of art show us the familiar in new guises, prompting us to think and question what our world actually looks like. By paying attention to the small, repeated events and patterns that make up the larger picture, we can influence these things and consciously find our way among life's monstrous wonders.

**The participating artists in the exhibition are Anna Estarriola, Ida Koitila, Antti Laitinen, Antti-Ville Reinikainen, Heli Ryhänen, Emma Rönnholm and Noora Schroderus.**



## Anna Estarriola

Anna Estarriola arbetar med och kombinerar ofta flertalet tekniker i sina verk såsom skulptur, rörlig bild, ljud och performance. Hennes verk bär en narrativ dimension och behandlar ofta teman som berör mänsklig interaktion och utforskar sammanhang som hur relationer, identiteter och hela kulturer påverkas av teknik. Hon undersöker ämnen som berör varseblivning, mänsklig drivkraft, individuella och kollektiva beteendemönster, kommunikation och dess konsekvenser. Estarriolas verk är poetiska samtidigt som de är visuellt påtagliga och levande i sina uttryck och kan upplevas som besjälade. De bär hisnande filosofiska existentiella perspektiv varvat med nyanser av humor och är oroande och roande på samma gång.

Estarriola leker med perspektiv och skala, hennes verk rör sig från mikroskopiska inzoomningar till verk i reell skala i relation till betraktaren och ibland upplevs de som distanserade och fjärran. Återkommande i verken som presenteras i utställningen är cirkelformens förekomst, vare sig det rör sig om ögon, munnar eller märkliga svarta hål. Öppningen, portalen, eller som symboliskt uttolkad form, representerar cirkeln det cykliska, eviga, kosmologiska. I verket *Palm* kopplas cirkeln samman med den fysiska kroppen i hålet

i handflatan och i verket *Iris*, de sprakande ögonen. Är det stjärnstoftet vi är uppbyggda av eller en länk till kosmos som skådas? I verket *Iris* gestaltas en äldre kvinnas ansikte där det mest iögonfallande är det fyrverkeriliktande sceneri som spelas upp i hennes ögon. Verket är influerat av optografi, en under 1800-talet omdebatterad och avfärdad rättsmedicinsk metod som sades kunna utläsa bilder fixerade i ögats näthinna. Verket anspelar på tanken att det sista som förloras är gnistan i ögonen och kanske även ögonblicket där en återgår till universum. Var börjar och slutar varandets tillstånd?

Även *Our weight in ashes is 3,5% of our body mass, I have ordered my ashes in blue, I want to become blue stardust reaching the moon* är uppbyggt utav cirkelformen. Konceptuellt behandlar det de tre och en halv procenten av vår kroppsmassa som efter kremering slutligen bildar vår aska. Med en humoristisk ton speglas drömmar om odödlighet, där det blå glittret sprids i det eviga universums kretslopp. Det är ett lekfullt verk som djärvt och med nya perspektiv slår an till den historiska stilleben- och vanitastraditionen. Munnen i *Transition - assisted breathing* är även den en öppning och förutsättning för liv; en samtidsaktuellkoppling för tanken till de respiratorer som under pandemin varit livsupprätthållande.

*An instrument to see things that are too small for the naked eye* är en stjärnkikare eller ett mikroskop placerat på ett bord och riktat mot en, återigen, rund form på bordsytan. Formen ser ut att vara en så kallad petriskål och när vi tittar närmare möter vi en grupp människor som vandrar omkring nakna i ett skarpt grönt sken. Verket iscensätter ett möjligt överlevnadsscenario där människor verkar lämnats kvar med enbart varandra. Installationen reflekterar över möjliga framtider och lyfter frågor om samexistens, maktdordning och övervakning.

Verket *Transportable altar for a divinity* är till formatet hämtat från små bärbara kapell som inrymmer en helig karaktär, vanligen Jungfru Maria. I den här versionen har Estarriola bytt ut den heliga jungfrun mot en äldre kvinna, en vardags-hjältinna, som utför viktiga all dagliga repetitiva sysslor som att städa och skala potatis. Verket lyfter traditionella könsroller och kvinnors ofta hårda slit och obetalda arbete i hemmet.

I rummet intill möter vi verket *Reincarnation failure*, som verkar vara en människa fångad i en hunds kropp. Personen försöker förvånat och med uttrycksfull mimik interagera och kommunicera i sitt nya tillstånd och under en fyraminuters loop genomgår karaktären en kort livsresa.

CV

Anna Estarriola (f. 1980 i Banyoles, Katalonien) bor och verkar i Helsingfors sedan 2004. Hon är utbildad vid Bildkonstakademien (MFA), Helsingfors, Finland och Barcelona Fine Arts University, Spanien (MFA). Hon har även studerat samtida dans.

Estarriola har i Finland bland annat ställt ut på Kiasma, Museet för nutidskonst; HAM Helsingfors Konstmuseum; Amos Andersons Konstmuseum; Galerie Anhava, Helsingfors; EMMA, Esbo moderna konstmuseum; Björneborgs Konstmuseum; Uleåborgs Konstmuseum; Rovaniemi Konstmuseum. Utomlands bland annat på Watermans Art Center, London, England; Pleiku Gallery, Berlin, Tyskland; Babelkunst Gallery, Trondheim, Norge; Max Estrella, Madrid, Spanien; OpenART, Örebro, Sverige; Norrköpings Konstmuseum, Sverige; Rio Hondo Art Gallery, Los Angeles, USA; Ewha Womans University, Seoul, Korea; Moscow Museum of Modern Art, Moskva, Ryssland.

Hon är representerad i samlingar i Finland som Kiasma, Museet för nutidskonst, Helsingfors; Saastamoinen stiftelsens konstsamling / EMMA – Esbo moderna konstmuseum; HAM Helsingfors Konstmuseum; Föreningen Konstsamfundets samlingar/Amos Rex, Helsingfors; Björneborgs Konstmuseum; Heino Konststiftelses samling, Helsingfors; Wihuri Stiftelsen, Helsingfors.

## Suomeksi

Anna Estarriola yhdistää työssään usein monia eri tekniikkoja kuten veistoksia, liikkuvia kuvia, ääniä ja performanssia. Hänen teoksillaan on narratiivinen ulottuvuus, ja ne käsittelevät usein inhimillistä vuorovaikutusta koskevia teemoja ja tutkivat erilaisia yhteyksiä kuten tekniikan vaikutusta suhteisiin, identiteetteihin ja kokonaisuun kulttuureihin. Hän tutkii aiheita, jotka koskevat havainnointia, inhimillisiä kannustimia, yksilöllisiä ja yhteisöllisiä käyttäytymismalleja, viestintää ja sen seuraamuksia. Estarriolan työt ovat runollisia samalla, kun ne ovat visuaalisesti kouriintuntuvia ja eläviä ilmaisussaan ja koettavissa sielullistuneina. Ne kantavat huimaavan filosofisia eksistentiaalisia perspektiivejä lomittain humorististen vivahteiden kanssa sekä ovat huolestuttavia ja hauskuuttavia samalla kertaa.

Estarriola leikkii perspektiivin ja mittakaavan kanssa. Hänen teoksensa liikkuvat mikroskoopipisistä sisäänpäin zoomauksista todelliseen mittakaavaan suhteessa katsojaan. Joskus ne koetaan sivuuttavina ja kaukaisina. Näyttelyssä esiteltävissä teoksissa toistuu ympyrämuodon esiintyminen, olipa kysymys sitten silmistä, suista tai kummallisista mustista aukoista. Aukko, porttaali tai ympyrä symbolisesti tulkittuna muotona edustaa syklistä, ikuisuutta, kosmologisuutta. *Palm*-nimisessä teoksessa ympyrä yhdistetään kämmenen reiässä olevaan fyysiseen kappaleeseen ja *Iris*-teoksessa säkenöiviin silmiin. Onko meidät luotu tähtipölystä, vai katsommeko lenkkiä kosmokseen? *Iris*-teoksessa hahmotuvat vanhahkon naisen kasvot, jonka huomiota herättävin piirre on hänen silmissään näkyvä ilotulitusta muistuttava lavastus. Teos on saanut vaikutteita optografiasta, 1800-luvulla kiistellystä ja torjutusta oikeuslääketieteellisestä menettelmästä, jonka sanottiin voivan lukea silmän verkkokalvoon kiinnittyneitä kuvia. Teos viittaa ajatukseen, että viimeiseksi katoaa silmien kipinä



ja ehkä myös hetki, jolloin palataan universumiin. Missä alkaa ja päättyy olevaisen tila?

Myös teos nimeltään *Our weight in ashes is 3,5 % of our body mass, I have ordered my ashes in blue, I want to become blue stardust reaching the moon* perustuu ympyrän muotoon. Se käsittelee ruumiimme kolmea ja puolta prosenttia, jotka polttohautauksen jälkeen muodostavat lopulta meidän tuhkamme. Humoristisella sävyllä heijastetaan kuolemattomuutta koskevia unelmia, joissa sininen kimallus levitetään ikuisen universumin kiertokulkuun. Se on leikkilinen teos, joka rohkeasti ja uusilla perspektiiveillä koskettaa historiallista asetelmaa- ja vanitasperinnettä. Suu *Transition - assisted breathing* -teoksessa on myös aukko ja elämän edellytys; yhteiskunnallisesti ajankohtainen kytkös vie ajatuksen respiraattoreihin, jotka pandemian aikana olivat elämää ylläpitäviä.

Teoksessa *An instrument to see things that are too small for the naked eye* on tähtikiikari tai mikroskooppi asetettu pöydälle ja suunnattu taaskin pöydän pinnan pyöreään muotoon. Muoto vaikuttaa niin kutsutulta petrimaljalta, ja kun katsomme lähemmin, kohtaamme joukon ihmisiä, jotka vaeltavat alastomina kirkkaan vihreässä valossa. Teos lavastaa mahdollista selviytymiskenaariota, jossa ihmiset vaikuttavat jätetyn jäljelle yksinomaan toistensa kanssa. Tilateos heijastaa mahdollisia tulevaisuuksia ja nostaa esille rinnakkaiseloja, valtajärjestystä ja valvontaa koskevia kysymyksiä.

Teoksen nimeltään *Transportable altar for a divinity* formaatti on haettu pienistä kannettavista kappeleista, jotka sisältävät pyhän henkilön, tavallisesti Neitsyt Marian. Tässä versiossa Estarriola on vaihtanut pyhän neitsyen vanhahkoon naiseen, arkiseen sankaritäreeseen, joka suorittaa tärkeitä päivittäin toistuvia toimia kuten siivousta ja perunoiden kuorimista. Teos nostaa esille perinteiset naisroolit, naisten kovan raadannan ja maksuttoman kotityön.

Viereisessä huoneessa kohtaamme teoksen nimeltään *Reincarnation failure*, joka vaikuttaa koiran ruumiiseen vangitulta ihmiseltä. Henkilö yrittää hämmästyneenä ja ilmeikkäällä elekielellään olla vuorovaikutuksessa ja viestiä uudessa tilassaan, ja neljän minuutin jakson aikana hahmo tekee lyhyen elämäntaipaleen.

CV

Anna Estarriola (s. vuonna 1980 Banyolesissä, Kataloniassa) asuu ja vaikuttaa Helsingissä vuodesta 2004 lähtien. Hän on saanut koulutuksensa Helsingin Kuvataideyliopistossa (MFA) Helsingissä ja Barcelonan Fine Arts Universityssä Espanjassa (MFA). Hän on myös opiskellut modernia tanssia.

Estarriolan töitä on Suomessa ollut näytteillä nykytaiteen museossa Kiasmassa; Helsingin Taidemuseossa HAMissa; Amos Andersonin Taidemuseossa Helsingissä, Galleria Anhavassa, Helsingissä; EMMAssa Espoon modernin taiteen museossa, Porin taidemuseossa; Oulun taidemuseossa; Rovaniemen taidemuseossa. Ulkomailla hänen teoksiaan on ollut näytteillä seuraavasti: Watermans Art Center, Lontoo, Englanti; Pleiku Gallery, Berliini, Saksa; Babelkunst Gallery, Trondheim, Norja; Max Estrella, Madrid, Espanja; OpenART, Örebro, Ruotsi; Norrköpings Konstmuseum, Ruotsi; Rio Hondo Art Gallery, Los Angeles, USA; Ewha Womans University, Seoul, Korea; Moscow Museum of Modern Art, Moskova, Venäjä.

Suomessa hän on edustettuna nykytaiteen museon Kiasman kokoelmissa Helsingissä; Saastamoisen säätiön taidekokoelma – EMMA – Espoon modernin taiteen museo; Helsingin Taidemuseossa HAMissa; Föreningen Konstsamfundetin kokoelmat/Amos Rex Helsingissä; Porin taidemuseossa; Heinon taidesäätiön ja Wihurin rahaston kokoelmissa Helsingissä.

## English

Anna Estarriola often combines several media, including sculpture, moving images, sound and performance. Her works have a narrative dimension, often addressing themes relating to human interaction and exploring how relationships, identities and entire cultures are impacted by technology. She also studies perception, human driving forces, individual and collective behaviour patterns, communication and its consequences. Estarriola's poetic works have a visual immediacy and vibrancy that gives the impression that they are animate. They are imbued with vertiginous existential depths alternating with nuances of humour, making them unsettling and intriguing at the same time.

Estarriola plays with perspective and scale, her works move from microscopic blow-ups to real-life sizes in relation to the viewer and can sometimes be experienced as detached and distanced. A recurring element in this exhibition is the circle, in the form of eyes, mouths or strange, black holes. These circular openings, portals or symbolic shapes represent the cyclical, eternal, cosmological. In *Palm*, the circle is linked to the physical body in the hole in the palm of a hand, and in *Iris* it appears as the sparkling eyes. Is this the stardust we are made of, or a link to the cosmos? *Iris* portrays the face of an elderly woman, where the most dazzling feature is the firework scene reflected in her eyes. The work was influenced by optography, a controversial forensic method used in the 19th century believed to be capable of seeing images etched into the retina. It alludes to the idea that the last thing that leaves us is the sparkle in our eye, and perhaps also to the moment when we are reunited with the universe. Where does our existence begin and end?

*Our weight in ashes is 3.5% of our body mass, I have ordered my ashes in blue, I want to become blue stardust reaching the moon* also has a circular structure. Conceptually, it concerns the three and a half per cent of our body mass that remains in the form of ash after cremation. The humorous tone reflects dreams of immortality, where the blue glitter is scattered in the eternal orbit of the universe. This is a playful work with a bold and innovative take on the historic still-life and vanitas tradition. The mouth in *Transition - Assisted Breathing* is also an opening and a crucial life factor; in these days, our thoughts easily go to the respirators used during the pandemic to keep patients alive.

In *An instrument to see things that are too small for the naked eye*, a telescope or a microscope is placed on a table and aimed at a – once again circular – shape on the surface. This shape appears to be a petri dish, but a closer look reveals a group of people walking around naked in the sharp green light. The installation is a staging of a potential survival scene, where people seem to have been abandoned and left to their own devices. It is a reflection on possible futures and highlights issues of co-existence, power structures and surveillance.

The format of *Transportable altar for a divinity* is borrowed from the small, portable shrines for holy figures, usually the Virgin Mary. In this version, Estarriola has exchanged the Virgin for an older woman, an everyday heroine, who performs important ordinary chores such as cleaning and potato-peeling. The work addresses traditional gender roles and the often hard and unpaid domestic work of women.

In the next room, we find *Reincarnation failure*, seemingly a human trapped in the body of a dog. The person is trying with surprised and expressive grimaces to interact and communicate in this new guise, and a four-minute loop shows how the character goes through a short life journey.

CV

Anna Estarriola (b. 1980 in Banyoles, Catalonia) has lived and worked in Helsinki since 2004. She graduated from the Finnish Academy of Fine Arts (MFA) in Helsinki, Finland, and the Barcelona Fine Arts University (MFA) in Spain. She has also studied contemporary dance.

Previous exhibitions in Finland include Kiasma – Museum of Contemporary Art; HAM Helsinki Art Museum; Amos Anderson Art Museum; Galerie Anhava Helsinki; EMMA – Espoo Museum of Modern Art; Pori Art Museum; Oulu Art Museum and the Rovaniemi Art Museum. International exhibitions include Watermans Art Centre, London, UK; Pleiku Gallery, Berlin, Germany; Babelkunst Gallery, Trondheim, Norway; Max Estrella, Madrid, Spain; OpenART, Örebro, Sweden; Norrköpings Konstmuseum, Sweden; Rio Hondo Art Gallery, Los Angeles, USA; Ewha Womans University, Seoul, Korea; Moscow Museum of Modern Art, Moscow, Russia.

She is represented in several collections in Finland, including those of Kiasma – Museum of Contemporary Art, Helsinki; The Saastamoinen Foundation Art Collection / EMMA – Espoo Museum of Modern Art; HAM Helsinki Art Museum; Föreningen Konstsamfundets collections/Amos Rex, Helsinki; Pori Art Museum, the Heino Art Foundation, Helsinki and the Wihuri Foundation, Helsinki.

Bild / Kuva / Image

Anna Estarriola, *Reincarnation failure*, 2016 / Anna Autio



## Ida Koitila

Ida Koitila arbetar ofta med installationer, skulpturer och objekt där kontraster och paradoxer har en central betydelse i såväl innebörd som uttryck. Hon utforskar olika typer av material och lämnar utrymme för att experimentera under själva processen. Ofta möter det kliniskt, grova, tunga, det blanka, mjuka och fragila. Material som vax, gips, harts, och stål är vanligt förekommande. De olika materialerna bildar inte bara varandras motsatser, de länkas också samman till att bli delar i en och samma helhet, och bär varandra i konstruktionen. Koitila inspireras från den direkta omgivningen som upplevelser, saker hon ser, läser eller hör, och på senare tid har flera av verken blivit mer självbiografiska. Koitila har i många år funderat på var en människa börjar och slutar; de kroppsliga beståndsdelarna, processerna och eventuellt pågående sjukdomstillstånd i det fysiska men även det psykiska. Verken kan konnotera till kotor, tumörer och proteser, men också mentala tillstånd. Den suggestiva aspekten i hennes verk bildar en sorts psykologiska kultur-lager, även materialkombinationerna skapar rent fysiskt påtagliga skikt. Teman hon ofta utforskar och relaterar till berör människans biologiska, teknologiska och kulturella evolution.

Koitilas verk kan också upplevas som lämningar och spår av organiskt material och mänsklig aktivitet, de bär på en svårgripbar relation till tid och rum. Tidsmässigt och narrativt har de förmågan att röra sig mellan det urtida och det futuristiska. Kanske är objekten artefakter hämtade från en arkeologisk utgrävningsplats, ett laboratorium för medicinsk forskning, eller så har de tjänat som attribut i en post-apokalyptisk film. Dubbelheten i verken ger dem en spännvidd av tolkningar och associationer och utrymmet de tillsammans bildar får en stark laddning; är det platser inrättade för vård eller våld? Den kliniska känslan för tanken till vårdinrättning och avancerad medicinteknisk utrustning men platsen kan lika gärna misstänkas vara en tortyrkammare eller kultplats för mer eller mindre obskyra riter. Verken skulle även kunna tillskrivas ett eget medvetande, de känns i högsta grad närvarande och besitter en inneboende spänning som att de bara befinner sig i en tillfällig dvala. Emellanåt tenderar de laddade med sadomasochistiska undertoner och det vilar något kroppsligt erotiskt över dem.

Till utställningen har flera nya verk skapats. Verken bär på den mörka humorn och dualismen som så ofta är befintlig i Koitilas verk. *Courtesy Grid* bär en mer komplex självbegrundande

nyans som åkallar minnesfragment från barndomen, medan *Violent Egg* och *Remnants of Prey*, med dess inkapslade kotor och inristade gaddar, hänger fastnaglade på väggarna likt stiliserade fastfrusna leenden, märkliga troféer eller skyddsamuletter. I rummet finns även verken *Breath* och *Ouroboros*, *Human Drip* och *Electric Dogma*. I verken möter vi fragment av kroppens beståndsdelar, tänder, ben och hår dekonstruerade och rekonstruerade i kombination med organiska material till en ny sammansatt helhet. Det går inte att vara säker på dess innebörd eller vad som pågår.

*Crash of Air* skapas en installation där grus, aska och gjutna beståndsdelar blandas. Titeln bär en egendomlig paradox och betonar något kraftfullt och våldsamt samtidigt som det är vackert och skört. Händerna får en att undra över om det är nävar som rests i kamp eller händer som knutits med hopp. Som så ofta när det kommer till Koitilas konst så besitter verken en dubbel kodning, där det bekanta och det främmande möts och bildar något nytt. Beträktaren får själv aktivt söka pusselbitarna och succesivt låta den stora bilden uppenbara sig.



Ida Koitila (f.1983) är född och uppvuxen i Borås, Sverige. Hon bor och verkar idag i Hangö, Finland. Hon är utbildad vid Bildkonstakademin, Helsingfors, Finland och Nya Dömen Konstskola, Göteborg, Sverige.

Koitila har i Finland ställt ut i sammanhang som Bildkonstakademin, Sinne, Helsinki Contemporary i Helsingfors; Galleri Rajatila, Tammerfors och utomlands bland annat på Finlandsinstitutet, Berlin, Tyskland; Atelierhaus Meinblau, Berlin, Tyskland; Wizard Gallery, Oslo, Norge; L'espace de l'espèce, HB55, Berlin, Tyskland; Skulptur i Pilane, Tjörn, Sverige och Ålgården i Borås, Sverige.

Hon finns representerad i samlingar i Finland som Wihuri stiftelsen, Helsingfors; Kiasma, Museet för nutidskonst, Helsingfors; Seppo Fränti Collection, Helsingfors; Pro Artibus samling, Raseborg. Offentliga verk i Finland är *Kunskapens Källa (Pool)*, Vasa övningsskola, Vaasa; *Ebb och Flod*, för Stiftelsen Tre Smeders kontor i Kvarteret Victoria, Helsingfors. Pågående gestaltning är *Kolonn*, Kulturcentret Fokus, Karis.

Ida Koitila tilldelades år 2012 både Borås Stads kulturstipendium och Borås Tidnings kulturstipendium från Tore G. Wärenstams Stiftelse.

## Suomeksi

Ida Koitila tekee usein tilateoksia, veistoksia ja esineitä, joiden sekä sisällössä että ilmauksessa vastakohtia ja paradokseilla on keskeinen merkitys. Hän tutkii erilaisia materiaaleja ja jättää kokeilutilaa itse prosessin ajaksi. Usein karkea ja raskas kohtaavat kliinisesti sileän, pehmeän ja hauraan. Hän käyttää työssään paljon vahan, kipsin, hartsin ja teräksen kaltaisia materiaaleja. Eri materiaalit eivät vain muodosta toistensa vastakohtia, ne linkittyvät yhteen osaksi samaa kokonaisuutta ja kantavat toisiaan rakenteessa. Koitila saa inspiraatiota suoraan ympäröivästä elämästä, näkemistään, lukemistaan tai kuulemistaan asioista, ja viime aikoina monista teoksista on tullut elämäntapahtumia. Koitila on monina vuosina miettinyt, mistä ihminen alkaa ja mihin päättyy; hän tarkastelee ruumiiosia, prosesseja ja mahdollisia käynnissä olevia sekä fyysisiä että psyykkisiä sairautentiloja. Teokset voivat konnotoida nikamiin, tuumoreihin ja proteeseihin mutta myös mielenterveystiloihin. Hänen teostensa suggestiivinen aspekti muodostaa eräänlaisen psykologisen kulttuurikerroksen, ja myös materiaaliyhdistelmät luovat puhtaasti fyysisesti tuntuvan kerrostuman. Hänen tutkimansa ja kertomansa teemat koskevat ihmisen biologista, teknologista ja kulttuurillista kehitystä.

Koitilan teokset voidaan myös kokea orgaanisen materiaalin ja inhimillisen toiminnan jäännösinä; niillä on vaikeasti ymmärrettävä suhde aikaan ja tilaan. Ajallisesti ja narratiivisesti niillä on kyky liikkua alkuaikaisen ja futuristisen välillä. Ehkä esineet ovat arkeologiselta kaivauspaikalta tai lääketieteellisestä tutkimuslaboratoriosta noudettuja artefakteja, tai niitä on käytetty attribuutina post-apokalyptisessa elokuvassa. Teosten kaksipuolisuus asettaa ne tulkintojen ja assosiaatioiden jänneväliin; niiden yhdessä muodostama tila saa voimakkaan latauksen. Ovatko paikat hoitoa vai väkivaltaa varten? Kliininen tunne vie ajatuksen hoitolaiteeseen ja edistyneeseen lääkintätekniseen varustukseen, mutta paikan voi yhtä hyvin epäillä olevan kidutuskammion tai enemmän tai vähemmän epäilyttävien riittien



kulttipaikan. Teoksille voisi myös antaa oman tietoisuuden, ne tuntuvat suuressa määrin läsnä olevilta ja sisäisen jännityksen kätkeviltä ikään kuin vain tilapäisessä horroksessa. Toisinaan ne vaikuttavat latautuvan sadomasokistisilla pohjäsävyyllä, ja niiden yllä lepää jotakin ruumiillisesti eroottista.

Taiteilija on luonut useita uusia teoksia näyttelyä varten. Teoksissa näkyy Koitilan töille usein ominainen musta huumori ja dualismi. *Courtesy Grid* -teoksella on kompleksisempi itsepunnitseva viivahde, joka kutsuu avukseen lapsuuden muistikatkelmia, kun taas *Violent Egg* ja *Remnants of Prey* koteloituine nikamineen ja kaiverrettuine pistimineen on ripustettu seinille ikään kuin stiloituina jähmettyneinä hymyinä, outoina trofeina tai suoja-amuletteina. Huoneessa ovat myös teokset *Breath* ja *Ouroboros*, *Human Drip* ja *Electric Dogma*. Kohtaamme teoksissa kehon rakennusosien fragmentteja; hampaita, luita ja hiuksia, jotka yhdessä purettujen ja entisöityjen epäorgaanisten materiaalien kanssa muodostavat uuden yhdistelmäkokonaisuuden. Sen merkityksestä tai käynnissä olevista asioista ei voi olla varma.

*Crash of Air* -teoksessa installaatio luodaan soran, tuhkan ja valettujen osien sekoituksesta. Nimi pitää sisällään omalaatuisen paradoksin ja painottaa jotakin voimakasta ja hurjaa yhdessä kauniin ja hauraan kanssa. Kädet saavat miettimään, ovatko nyrkkit nousseet taistelussa, vai ovatko kädet puristuneet yhteen toivossa. Kuten niin usein Koitilan taiteessa teoksilla on kaksinaiminen koodaus, jossa tunnettu ja vieras kohtaavat ja muodostavat jotakin uutta. Katsoja saa itse aktiivisesti etsiä palasia ja antaa suuren kuvan vähitellen kasvaa esiin.

CV

Ida Koitila (s. 1983) on syntynyt ja kasvanut Boråsissa, Ruotsissa. Hän asuu ja toimii tänään Hangossa, Suomessa. Hän on opiskellut Helsingin Kuvataideakatemiassa ja Göteborgissa sijaitsevassa Nya Dömen Konstskolassa.

Koitilan teoksia on ollut esillä seuraavissa näyttelyissä: Helsingin Kuvataideakatemia; Galleria Sinne; Helsinki Contemporary; Galleria Rajatila, Tampere; Suomen Kulttuuri-instituutti Berliinissä, Saksassa; Atelierhaus Meinblau, Berliini, Saksa; Wizard Gallery, Oslo, Norja; L'espace de l'espace,

HB55, Berliini, Saksa; Skulptur i Pilane, Tjörn, Ruotsi ja Älgården, Borås.

Hän on edustettuna seuraavissa suomalaisissa kokoelmissa: Wihurin rahasto, Helsinki; Kiasma, nykytaiteen museo, Helsinki; Seppo Fränti Collection, Helsinki; Pro Artibus kokoelma, Raasepori. Julkisia teoksia Suomessa ovat *Kunskapens Källa (Pool)*, Vasa övningsskola, Vaasa; *Ebb och Flod* Stiftelsen Tre Smeder -säätiön konttori Helsingin Victoria-korttelissa. Kaarinan Fokus-kulttuurikeskuksessa on nähtävillä *Pylväs-veistos*.

Ida Koitila sai vuonna 2012 sekä Boråsien kaupungin että Borås Tidning -lehden Tore G. Wärenstam -säätiön kulttuuristipendin.

### English

Ida Koitila creates installations, sculptures and objects where contrasts and paradoxes are key to both meaning and style. She explores a variety of materials and allows herself to experiment in the course of the projects. Often, the clinical, coarse, heavy, shiny, soft and fragile are combined. Wax, plaster, resin and steel are materials she uses frequently, which are juxtaposed but also linked, to become parts in a totality where they support each other mutually. Koitila is inspired by her immediate surroundings and experiences, things she sees, reads or hears; and several of her works have become more autobiographical recently. For years, Koitila has been reflecting on where a person begins and ends; body parts, processes and possible ongoing physical and mental illnesses. The works can resemble vertebrae, tumours and prostheses, but also suggest states of mind. The suggestive aspect forms a psychological cultural layer, and the materials themselves are combined into physical layers. Themes she often highlights are mankind's biological, technological and cultural evolutions.

Koitila's works can also be experienced as relics and traces of organic materials and human activity; they convey an elusive relationship to time and space. Temporally and narratively, they have the capacity to oscillate between primordial and futuristic. The objects could be artefacts from an archaeological excavation or a laboratory for medical research, or props from a post-apocalyptic movie set. The duality of her works allows

for a wide range of interpretations and associations, and the space they form together generates strong tensions: are these places equipped for care or violence? Their clinical look suggests a hospital or advanced medical equipment, but the place could just as well be suspected of being a torture chamber or a site for the rituals of an obscure cult. The works could also be ascribed their own consciousness, since they feel acutely present and in possession of an inherent tension, as if they were only in a temporary coma. Now and then, they seem charged with sadomasochistic undercurrents, and there is something physically erotic about them.

Several pieces were made specifically for this exhibition. These new works share the same inherent dark humour and duality that is often found in her oeuvre. *Courtesy Grid* has a more complex, self-reflecting nuance that recalls childhood memories, while *Violent Egg* and *Remnants of Prey*, with their encapsulated vertebrae and carved teeth, are nailed to the walls like frozen grimaces, strange trophies or protective amulets. In the same room, we also find *Breath* and *Ouroboros*, *Human Drip*, and *Electric Dogma*. The works feature fragments of body parts, teeth, bones and hair, deconstructed and reconstructed in new constellations with inorganic materials. We can't be sure of their meaning or what is going on.

In *Crash of Air*, an installation is created by mixing gravel, ash and cast pieces. The title presents a singular paradox of power and violence combined with beauty and fragility. We can't help wondering if these are fists raised in battle or hands clasped in hope. As so often in Koitila's works, they have double codes, where the familiar and the foreign meet and give rise to something new. The viewer is left to puzzle the pieces together and gradually find the bigger picture.

CV

Ida Koitila (b. 1983) was born and raised in Borås, Sweden. She now lives and works in Hanko, Finland. She studied at the Finnish Academy of Fine Arts in Helsinki, and at Nya Dömen Art School, Gothenburg.

In Finland, Koitila has exhibited at the Finnish Academy of Fine Arts, Sinne and Helsinki Contemporary in Helsinki, Galleria Rajatila, Tampere.

Her works have been shown internationally at the Finland Institute in Berlin; Atelierhaus Meinblau, Berlin; Wizard Gallery, Oslo; L'espace de l'espace, HB55, Berlin; Skulptur i Pilane, Tjörn, and Älgården in Borås.

She is represented in several collections in Finland, including those of the Wihuri Foundation, Helsinki, Kiasma - Museum of Contemporary Art, Helsinki; the Seppo Fränti Collection, Helsinki, and the Pro Artibus Collection, Raaseborg. Among her public art works in Finland are *The Fountain of Knowledge (Pool)*, Vasa Övningsskola, Vaasa, and *Ebb and Flow*, for the Tre Smeder Foundation's office in Kvarteret Victoria, Helsinki. She is currently working on *Column* for *Kolonn*, Kulturcentret Fokus, Karis.

In 2012, Ida Koitila received both the City of Borås Arts Grant and the Borås Tidning Arts Grant from the Tore G. Wärenstam Foundation.

Bild / Kuva / Image

Ida Koitila, *Crash of Air*, 2015 / Sandra Kantanen



## Antti Laitinen

Antti Laitinen kombinerar foto, video, objekt, installation och performance i sina verk. Utgångspunkten i hans konst är den omgivande naturen med vilken han interagerar och manipulerar på olika sätt. Laitinens konst kräver fysiska ansträngningar och en exceptionell målmedvetenhet. I tidigare verk har han exempelvis byggt sig en egen ö och seglat i en barkbåt över Finska viken till Estland. Hans verk utstrålar en genuin upptäckarlust och lekfullhet men har samtidigt ett ifrågasättande perspektiv där han påtalar den pågående ekologiska krisen vi befinner oss i. Laitinen anspelar också på det naturromantiska perspektivet och människan, mannen, som herre på täppan i världsordningen. Med material från naturen skapar han konst som undersöker och belyser hur vi ser på vår omgivande miljö. Naturens resurser förenklar och tillför människans vardag stort värde, men hur långt kan vi gå i vår strävan att behärska naturens krafter och vad går förlorat längs vägen?

Verken vi möter är autentiska och har inte på något sätt manipulerats digitalt. I serien *Broken Landscape* är trädens perfekta hålformationer

och glapp skapade av Laitinens hand. För att den förgångliga karaktären ska förevigas dokumenteras och avslutas processerna ofta i foton och videoverk, men de bär också en stark anknytning till performancekonstens repetitiva, temporära och kroppsaktiverande karaktär. Utgången är inte alltid given utan oviss och undersökande. Hans verk innefattar ofta väntan; ett koncept kan kretsa runt att det måste vara snö för att skapa en given stämning, eller tvärtom; för att kunna utföra vissa delar kan det vara tvunget att tjälän ur marken. Hans verk kan associeras till Land Art på grund av metod, val av material och plats, men det bakomliggande konceptet är något annat.

Med videoverket *Fall and Rise*, har Laitinen testat olika möjligheter att utmana fysikens lagar. Inspirerad av en ledad leksak som faller samman när man trycker på en bottenplatta testade han att göra samma sak med ett träd. Trädet sågades upp i en mängd delar, en vajer drogs igenom för att skapa ledningen och för att kunna styra den. Sexton meter upp hissades en vinsch och när den frigjordes föll trädet samman, men restes sedan upp igen. Det överraskande momentet och dess lekfulla koncept ger verket en humoristisk ton samtidigt som titeln associerar till mänskligt

beteende och obetänksamhet. Laitinen kommenterar att det är ofta människan slår något i bitar för att sedan försöka lappa ihop det, ofta på konstgjord väg. I *Marionette* provar han ett annat grepp och har skapat en marionett av ett träd, där han med tråders manipulerande rörelser försöker imitera verklig vind och styrningen av trädet. Verket påkallar frågor om utvinning av naturresurser, möjligheten till alternativa innovationer och det småskaliga bruket kontra den storskaliga industrins exploatering.

Laitinens verk och processer sätter fingret på någonting dubbelbottnat. Dels har de en utforskande, äventyrande sida där naturens krafter och material används som resurs, men på samma gång befinner han sig i samklang med naturen och gör enbart minimal åverkan. Verken för tanken till den pågående krisen och människans sätt att spela ett högt spel med naturen, de påminner om balans och att inte ta mer än vad vi behöver. I Laitinens konst finns en respekt för naturens väsen och önskan om att förstå den. Kanske är det just vad som saknas i det större perspektivet.



Antti Laitinen (b. 1975 i Brahestad) bor och verkar i Sommarnäs, Finland. Han är utbildad vid Bildkonstakademien (MFA), Helsingfors, Finland och Åbo Konstakademi (BA) Finland.

I Finland har han ställt ut i sammanhang som Galerie Anhava, Helsingfors; EMMA Esbo moderna konstmuseum, Esbo; Kervo Konstmuseum; Wäinö Aaltonens Museum, Åbo och utomlands på Museum of Contemporary Art, Haag, Nederländerna; PURFYR, Moskva, Ryssland; Borusan Contemporary, Istanbul, Turkiet; Nettie Horn Gallery, London, England; Liverpoolbiennalen, England; Sofienbergparken, Norge; La Patinoire Royale/Galerie Valérie Bach, Bryssel, Belgien; Tournay Solvay Parc, Bryssel, Belgien; Sæby, Danmark; Haus am Lützowplatz, Berlin, Tyskland; College of Wooster Art Museum, USA; Beijing Riverside Art Museum, Kina; Columbia Circle, Shanghai, Kina; Savina Museum of Contemporary Art; Seoul, Korea. Han representerade Finland i den 55:e Venedigbiennalen, Italien.

Laitinen finns representerad i samlingar i Finland som bland annat Kiasma, Museum för nutidskonst, Helsingfors; HAM Helsingfors Konstmuseum;

Helsingfors Konstakademi; Heino Konststiftelses samlingar; Nordliga Fotocentret, Uleåborg samt flertalet privata samlingar, Saatchi Collection, London, England samt Art Center, Istanbul, Turkiet.

## Suomeksi

Antti Laitinen yhdistää teoksissaan valokuvia, esineitä, installaatiota ja performanssia. Hänen taiteensa lähtökohtana on ympäröivä luonto, jonka kanssa hän on vuorovaikutuksessa, ja jota hän manipuloi. Laitisen taide vaatii fyysisiä ponnistuksia ja poikkeuksellista määrätietoisuutta. Aiemmissa teoksissaan hän on esimerkiksi rakentanut oman saaren ja purjehtinut kaarnalaivalla Suomen lahden yli Vieroon. Hänen teoksensa uhkuvat aitoa tutkimisen halua ja leikillisyyttä, mutta niillä on samalla kyseenalaistava perspektiivi, jolla hän arvostelee vallitsevaa ekologista kriisiä. Laitinen viittaa myös luontoromantiseen perspektiiviin ja ihmiseen, mieheen, maailmanjärjestyksen kukkonna tunkiolla. Hän luo taidetta luonnosta saatavalla materiaalilla, jonka avulla hän tutkii ja valottaa näkemystämme ympäröivään luontoon. Luonnonvarat yksinkertaistavat ihmisen arkipäivää ja luovat sille arvoa, mutta miten pitkälle voimme mennä pyrkiessämme hallitsemaan luonnonvoimia, ja mitä matkalla katoaa?

Näyttelyn teokset ovat autenttisia, eikä niitä ole millään tavalla manipuloitu digitaalisesti. *Broken Landscape* -sarjan puilla on täydelliset Laitisen käden luomat reikämuovumat ja aukot. Katoavan luonteen ikuistamiseksi prosessit dokumentoidaan ja päätetään usein valokuvien ja videoteoksen, mutta niillä on myös voimakas yhteys performanssitaiteen kertaavaan, tilapäiseen ja kehoa aktivoivaan luonteeseen. Lopputulos ei aina ole taattu vaan epävarma ja tutkiva. Hänen teoksensa käsittävät usein odotusta; määrätyn tunnelman luominen edellyttää lunta tai päinvastoin; joidenkin osien suorittamiseksi on odotettava roudan häviämistä maasta. Hänen teoksensa voivat assosoida maataiteeseen menetelmän, materiaalin ja paikan valinnan takia, mutta konseptin taustalla on jotakin muuta.

*Fall and Rise* -videoteoksellaan Laitinen on testannut fyysiikan lakien eri haastamismahdollisuuksia. Inspiraation hän sai nivelletystä lelusta, joka luhistuu kasaan pohjalevyä painamalla, ja halusi tehdä saman asian puun kanssa. Puu sahattiin



moniin osiin, joiden läpi vedettiin vaijeri nivelistön luomiseksi ja sen ohjaamiseksi. Kuudentoista metrin korkeuteen nostettiin vintturi. Kun se vapautettiin, puu kaatui kasaan, mutta nostettiin taas ylös. Yllättävä hetki ja leikillinen konsepti sävyttävät humoristisesti teosta samalla, kun sen nimi assosioi inhimilliseen käyttäytymiseen ja ajattelemattomuuteen. Laitisen kommenttien mukaan ihminen rikkoo usein jonkin palasiksi yrittääkseen sen jälkeen usein keinotekoisesti koota sen taas kasaan. *Marionette*-teoksessaan hän kokeilee toisenlaista otetta luomalla puusta marionetin ja manipuloimalla puun liikkeitä hän yrittää matkia todellista tuulta puuta ohjaamalla. Teos herättää yhtäältä luonnonvarojen talteenottoon, vaihtoehtoisten innovaatioiden mahdollisuuteen ja pienimuotoiseen käyttöön sekä toisaalta teollisuuden laajamittaiseen hyödyntämiseen liittyviä kysymyksiä.

Laitisen teokset ja prosessit painavat sormen johonkin moniselitteiseen. Sillä on yhtäältä tutkiva, seikkaileva puoli, jossa luonnon voimia ja materiaalia käytetään voimavarana, mutta samalla hän on sopusoinnussa luonnon kanssa vahingoittamalla sitä vain minimaalisesti. Teokset johtavat ajatukset nykyiseen kriisiin ja ihmisen uhkapeliin luonnon kanssa. Ne muistuttavat tasapainosta, ja ettei saa ottaa enemmän kuin tarpeeseensa. Laitisen taiteessa on kunnioitus luonnon olemuksesta kohtaan ja halu ymmärtää sitä. Ehkä juuri se seikka laajemmasta perspektiivistä puuttuu.

CV

Antti Laitinen (s. 1975 Raahessa) asuu ja työskentelee Somerniemellä. Hän on opiskellut Helsingin Kuvataideakatemiassa (MFA) ja Turun taideakatemiassa (BA).

Suomessa hänellä on ollut näyttelyitä seuraavasti: Galleria Anhava, Helsinki; EMMA Espoon modernin taiteen museo; Keravan taidemuseo; Wäinö Aaltosen museo, Turku, Museum of Contemporary Art, Haag, Hollanti; PURFYR, Moskova, Venäjä; Borusan Contemporary, Istanbul, Turkki; Nettie Horn Gallery, Lontoo, Englanti; Liverpoolin biennaali, Englanti; Sofienbergparken, Norja; La Patinoire Royale/Galerie Valérie Bach, Bryssel, Belgia; Tournay Solvay Parc, Bryssel, Belgia; Sæby, Tanska; Haus am Lützowplatz, Berliini, Saksa; College of Wooster Art Museum, USA; Beijing Riverside Art Museum, Kiina; Columbia

Circle, Shanghai, Kiina; Savina Museum of Contemporary Art; Seoul, Korea. Hän edusti Suomea Venetsian 55. Biennaalissa, Italiassa.

Laitisen teoksia on edustettuina muun muassa seuraavissa kokoelmissa Suomessa ja ulkomailla: nykytaiteen museo Kiasma; Helsingin Taidemuseo HAM; Helsingin Taideakatemia; Heinin taidesäätiö; Oulun Pohjoinen valokuvakeskus; Lontoon Saatchi Collection, Englanti; Istanbulin Art Center, Turkki sekä monet yksityiset kokoelmat.

## English

Antti Laitinen combines photography, video, objects, installation and performance. In his practice, he interacts with and manipulates the surrounding nature. This requires physical exertion and an exceptional determination. For instance, he built his own island and crossed the Gulf of Finland to Estonia in a boat made of bark. His works suggest a genuine delight in discovery and playfulness, but take a critical perspective in relation to the ongoing ecological crisis. Laitinen also alludes to nature romanticism and the viewpoint that puts man at the top of the world hierarchy. With materials from nature, he creates art that explores and highlights our attitudes to the environment. Nature's resources make everyday life easier and are very valuable to mankind, but how far can we go in our striving to dominate natural forces, and what is lost in the process?

The images we see here are authentic and were not digitally altered in any way. In the series *Broken Landscape*, the perfect hollows and spaces in the trees were created manually by Laitinen. To immortalise their transient state, the processes are often documented and finalised in photos and videos, but they also have a strong link to the repetitive, temporary and body-activated nature of performance art. The end result is not always given but remains uncertain and explorative. There is often an air of expectation; a concept can be dependent on snow in order to create a certain atmosphere, or inversely – the ground frost has to thaw before certain parts can be performed. His practice may seem related to Land Art in methods and materials and its site-specificity, but the underlying idea is different.

In the video work *Fall and Rise*, Laitinen experiments with different ways of challenging the laws of physics. Inspired by a jointed toy that collapses when you press the bottom plate, he tried doing the same thing with a tree. The tree was sawn into parts, a wire was inserted to control it. It was elevated sixteen metres by a winch; when the wire was released, the tree collapsed, only to rise again. The moment of surprise and the playfulness add a humorous note, and the title associates to human behaviour and thoughtlessness. Laitinen comments that people often break things before trying to patch them up artificially. In *Marionette*, he tries another approach, creating a tree puppet where wires are used to manipulate its movements to imitate branches moving in the wind. This piece raises questions about the extraction of natural resources, the potential of alternative innovations, and small-scale use versus exploitation on an industrial scale.

Laitinen's works and processes identify something double-sided. They have an explorative, precarious side, where the forces and materials of nature provide the resources, but they also remain in harmony with nature and only causes minimal damage. We are reminded of the ongoing crisis and how mankind is putting nature at risk, the importance of maintaining balance and not taking more than we need. Laitinen's oeuvre breathes respect for the essence of nature and a desire to understand it. Maybe that is what is missing in the larger perspective.

CV

Antti Laitinen (b. 1975 i Raaha) lives and works in Somerniemi, Finland. He graduated from the Finnish Academy of Fine Arts, Helsinki (MFA), and the Turku Art Academy (BA), Finland.

His exhibitions in Finland include Galerie Anhava, Helsinki; EMMA Espoo Museum of Modern Art; Espoo; Kervo Museum of Art; Wäinö Aaltonen Museum, Turku. He has exhibited internationally at the Museum of Contemporary Art, The Hague, the Netherlands; PURFYR, Moscow, Russia; Borusan Contemporary, Istanbul, Turkey; Nettie Horn Gallery, London, and the Liverpool Biennale, UK; Sofienbergparken, Norway; La Patinoire Royale/Galerie Valérie Bach, Brussels, and Tournay Solvay Parc, Brussels, Belgium; Sæby, Denmark; Haus am Lützowplatz, Berlin, Germany; College

of Wooster Art Museum, USA; Beijing Riverside Art Museum, and Columbia Circle, Shanghai, China; and Savina Museum of Contemporary Art; Seoul, Korea. He represented Finland in the 55th Venice Biennale in Italy.

Laitinen is represented in collections in Finland, including Kiasma – Museum of Contemporary Art, Helsinki; Helsinki Art Museum; Helsinki Academy of Art; the Heino Art Foundation; Northern Photographic Centre, Oulu.

Bild / Kuva / Image

Antti Laitinen, *Broken Landscape VI*, 2019



## Antti-Ville Reinikainen

Antti-Ville Reinikainen arbetar med skulptur, rumsliga installationer, video och måleri. Hans verk återskapar vardagliga scenerier som skapar känslan av det bekanta, men som vid närmare anblick har förskjutna och oväntade perspektiv. Verken ger utrymme för fantasi och har ofta en fiktiv ton, där de påminner om surrealismens drömlika och symbolladdade uttryck. De har en komplex relation till tid, rum och minne, där olika företeelser och minnesbilder vävs samman till en ny kollektivt gestaltad helhet.

De majestätiska skulpturerna ter sig solida, men är på det planet en illusion; materialet är lätt och de skapas via mödosamma processer för att efterlikna material som kakel eller tegel. Detaljer ur vardagen isoleras, förvrängs och får oss att reflektera över hur det egentligen står till. Genom att vara uppmärksam på små skiftningar i vardagen kan de ifrågasättas innan de tagit över och blivit rådande. Om de bitar som konstruerar vår verklighet byts ut, hur varseblir vi då omvärlden?

Kakelugnen är en återkommande form i Reinikainens praktik. I *Glitch* möter vi en version som har ett glapp, en bug; något verkar behöva rättas till. *Reach* sträcker sig likt ett möjligt Babels torn som redan börjat rasa. De pelarlika formerna signalerar att något ska vara bärande, men hur upprätthålls egentligen tillvarons ordning? Verken kan läsas som symboler över mänskligt beteende

och samhällelig problematik. Trots frånvaron av personer finns i Reinikainens verk en stark mänsklig närvaro; flera verk har ett inbyggt ljus som förstärker känslan av aktivitet. Vidare och mer fiktivt kopplade kan formerna märkvärdigt nog upplevas ha en egen karaktär och agenda. Deras totemliknande laddning ger dem mängder av tolkningar, möjligen är de portaler eller gestalter på besök från en annan dimension. Nya verk som *Cloak* bildar en hybrid mellan ett fönster och en kakelugn och skapar en sakral känsla. Titeln anspelar också på att något finns under ytan, skikt av tid eller att något göms eller skyddas därunder. I *Tunnel* har kakelugnen omformats till en symbol för infrastruktur. Verket påminner samtidigt om ett barns lek där allt är möjligt, och där det givna alltid kan omformas till att representera något annat. Verket *Shell* bildar ett utsnitt ur en vardagsmiljö, ett fragment av en tegelliknande fasad och en fönsterdel med persienn. Det är bekant och påminner om offentliga anonyma miljöer som sällan ges uppmärksamhet, men här ges möjlighet att stanna upp och fundera. I verket *Curtain* har Reinikainen använt ramen till ett gammalt fängelsefönster och helheten bildar ett så kallat blindfönster, som påminner om formen på en ridå som omöjligen kan öppnas. Visuellt kan det också associeras till en uppslagen bok; kanske en religiös skrift eller lagbok.

I videoinstallationen *Harvest* gestaltas ett sceneri där huvudrollen spelas av en gammal orgel, med en uppstoppad dalripa som medspelare. Ytterligare blickfång är ett fönster som vetter mot en trädgård med ett gammalt äppelträd. Allteftersom tiden går förändras stämningen utanför fönstret successivt, ljuset blånar i ett mystiskt sken, ett märkligt ljud hörs och i samband med dessa händelser påbörjas orgelns sonderfall. Verket är laddat med närvaron av en oidentifierad främmande kraft och kan associera till poltergeistfenomen och urspårad mänsklig påverkan men även på det sonderfall som tiden obönhörligen skapar. Ur det gamla uppstår något nytt och ett möjligt paradigmskifte kan ske. I den fysiska installationen återfinns fragment av orgeln omformad till en relikliknande mask. Även fågeln är fysiskt närvarande; symboliskt tolkad har fågeln en andlig koppling som sändebud mellan olika sfärer. Reinikainens verk har många facetter, de reflekterar mänskligt varande och dess uttryck samtidigt som de undersöker samhällsordning och maktkonstruktion.

CV

Antti-Ville Reinikainen (f.1980 i Åbo) bor och verkar i Helsingfors. Han är utbildad vid PALLAS Konstindustriell Högskola (nuvarande Aalto-universitetet), (MFA), Helsingfors; Universidade de Lisboa, Faculdade des Belas Artes, Portugal och Lahti Yrkeshögskolas Konstinstitut, Finland. Han undervisar idag vid Aalto-universitetet.

Han har i Finland bland annat ställt ut på Galleri Forum BOX, Galleri Huuto, Galleri Sculptor, Kluuvi Galleri, Helsingfors; Åbo Konstmuseum; Borgå Triennialen; EMMA, Esbo moderna konstmuseum; Galleri Rajatila, Tammerfors; Lahti Konsthall; Villmanstrand Konstmuseum samt utomlands på Scotty Enterprises Gallery, Berlin, Tyskland; Supermarket Art Fair, Stockholm, Sverige; GalleriBox, Akureyri, Island; Soap Factory, Minneapolis, USA.

Reinikainen finns representerad i flera samlingar i Finland, däribland EMMA –Samlingen för Esbo moderna konstmuseum och Saastamoinen stiftelsens konstsamling; Åbo konstmuseum; Statens konstverkskommission; Helsingfors Kyrkliga Samfällighet; Helsingfors Stad; Finska Konstföreningen. Han har utfört den offentliga gestaltningen *Haspar*, Mattby, Esbo.

### Suomeksi

Antti-Ville Reinikainen yhdistää tilataiteessaan kuvanveiston, installaatiot, videon ja maalauksen. Hänen teoksensa toistavat tuttuuden tunteen luovia arkisia lavastuksia, mutta joiden perspektiivi tarkemmin tarkasteltaessa on muuttunut ja odottamaton. Teokset antavat mielikuvitukselle tilaa, ja niillä on usein fiktiivinen sävy, jolla ne muistuttavat surrealismien unenomaista ja tunnuskuullista ilmausta. Teoksilla on kompleksinen suhde aikaan, tilaan ja muistiin, joissa eri ilmiöt ja muistikuvat on kudottu yhteen yhdeksi kollektiivisesti muotoilluksi kokonaisuudeksi.

Majesteettilliset veistokset vaikuttavat vankoilta, mutta ovat tosiasiaa illuusio; materiaali on kevyttä, ja teokset luodaan vaivalloisissa prosesseissa muistuttaakseen kaakelia tai tiiltä. Arjen yksityiskohtia eristetään, vääristetään ja saa meidät pohtimaan asioiden oikeaa laitaa. Huomioimalla arkipäivän pienet vaihtelut ne voidaan

kyseenalaistaa, ennen kuin ne pääsevät vallalle. Jos todellisuutemme rakentavat osat vaihdetaan, miten havaitsemme silloin ulkomaailman?

Kaakeliuuni on toistuva muoto Reinikaisen maailmassa. *Glitch*-teoksen versiossa kohtaamme katkoksen, bugin; jotakin on tarvetta korjata. *Reach* kurkottaa ylös mahdollisen Baabelin tornin tavoin, joka on jo alkanut luhistua. Pilarimaiset muodot viestivät jonkin kantavuudesta, mutta miten olemassaolon järjestystä oikeastaan ylläpidetään? Teokset voidaan nähdä inhimillisen käytöksen ja yhteiskunnallisen ongelmatiikan symboleina. Vaikka Reinikaisen teoksissa ei näy ihmisiä, niissä on voimakas inhimillinen läsnäolo; useisiin teoksiin on rakennettu sisään valo, joka vahvistaa toiminnan tunnetta. Jatkoksa ja fiktiivisesti yhdistettynä muodoilla voidaan merkillisesti kokea olevan oma luonne ja agenda. Niiden toteemia muistuttava varaus antaa niille monia tulkintoja; mahdollisesti ne ovat portaaletta tai toisesta ulottuvuudesta vieraita hahmoja. Uudet teokset kuten *Cloak* muodostaa hybridin ikkunan ja kaakeliuunin välille ja luo sakraalin tunteen. Teoksen nimi viittaa johonkin pinnan alla olevaan, ajan kerrostumaan tai jonkin piilottamiseen tai suojaamiseen pinnan alla. *Tunnel*-teoksessa kaakeliuuni on muunnettu infrastruktuurin symboliksi. Teos muistuttaa samalla lapsen leikkiä, jossa kaikki on mahdollista, ja jossa sovittu asia aina voidaan muuntaa edustamaan jotakin muuta. *Shell*-teos on pala arkiympäristöä, kappale tiilimäistä julkisivua ja sälevarhoista ikkunaa. Se on tuttu ja muistuttaa julkisia, anonymiä miljööitä, jotka harvoin huomioidaan, mutta joiden edessä nyt on mahdollisuus pysähtyä ja miettiä. *Curtain*-teoksessa Reinikainen on käyttänyt vanhaa vankilan ikkunakehystä. Kokonaisuus muistuttaa niin kutsutun muodoltaan esirippua muistuttavan valeikkunan, jota on mahdollista avata. Visuaalisesti se voi myös assosioida avattuun kirjaan; ehkä uskonnolliseen julkaisuun tai lakikirjaan.

*Harvest*-videoinstallaation lavastuksessa päärooli on vanhoilla uruilla. Näyttelijätoverina on täytetty riekko. Katsetta vangitsee myös ikkunasta näkyvä puutarha, jossa kasvaa vanha omenapuu. Ajan kuluessa ikkunan ulkopuolella oleva tunnelma muuttuu, valo sinertyy mystisessä hohteessa, kuuluu kummallinen ääni, ja näiden tapahtumien yhteydessä urkujen hajoaminen alkaa. Teos on ladattu tunnistamattoman vieraan voiman läsnäololla, joka voidaan assosioida poltergeist-ilmiöön



ja hakoteillä olevaan inhimilliseen vaikutukseen, mutta myös ajan myötä armotta tapahtuvaan hajoamiseen. Vanhasta syntyy jotakin uutta ja mahdollinen paradigman vaihdos voi tapahtua. Fyysisessä tilateoksessa urkujen kappaleet ovat muotoutuneet pyhänjäänöstä muistuttavaksi naamioksi. Myös lintu on fyysisesti läsnä; symbolisesti tulkittuna linnulla on henkinen kytkös eri piirien välisenä lähettiläänä. Reinikaisen teoksilla on monia fasetteja; ne heijastavat inhimillistä olemista ja sen ilmentymiä samalla, kun ne tutkivat yhteiskuntajärjestystä ja valtarakennetta.



Antti-Ville Reinikainen (s. 1980 Turussa) asuu ja toimii Helsingissä. Hän on opiskellut PALLAKSEN Taideteollisessa Korkeakoulussa (nykyinen Aalto-yliopisto) (MFA), Helsingissä; Universidade de Lisboa, Faculdade des Belas Artesissa Portugalissa ja Lahden ammattikorkeakoulun Taideinstituutissa. Hän opettaa tänään Aalto-yliopistossa.

Suomessa ja ulkomailla hänen teoksiaan on ollut esillä seuraavissa paikoissa: Galleria Forum BOX, Galleria Huuto, Galleria Sculptor, Kluuvin Galleria, Helsingissä; Turun Taidemuseo; Porvoon Triennaali; EMMA Espoon modernin taiteen museo; Galleria Rajatila, Tampere; Lahden Taidehalli; Lappeenrannan Taidemuseo; Scotty Enterprises Gallery, Berliini, Saksa; Supermarket Art Fair, Tukholma; GalleriBox, Akureyri, Islanti; Soap Factory, Minneapolis, USA.

Reinikainen on edustettuna useissa suomalaisissa kokoelmissa, kuten EMMA-Espoon modernin taiteen museon kokoelma ja Saastamoisen säätiön taidekokoelma, Turun taidemuseo; Valtion taidekomissio; Helsingin seurakuntaoyhtymä; Helsingin kaupunki; Suomen Taideyhdistys. Hän on tehnyt julkisen *Hasps*-nimisen teoksen Espoon Matinkylään.

## English

Antti-Ville Reinikainen works with sculptures, spatial installations, videos and paintings, recreating commonplace scenes that give the impression of being familiar but on closer inspection contain shifts and uncanny perspectives. They leave room for the imagination and often have a fictitious tone reminiscent of the dreamlike and

symbolic character of surrealism. With a complex relationship to time, space and memory, his practice interweaves various phenomena with memories into a new collectively-designed totality.

The majestic sculptures seem massive, but this is an illusion; the materials are light and laboriously processed to resemble things like tiles or bricks. Details from everyday scenes are isolated and warped and prompt us to reflect on how things really are. By scrutinising small nuances in our daily existence, they can be challenged before they take over and start to prevail. If the parts that construct our reality are replaced, how will we perceive our surroundings?

The ceramic stove is a recurring form in Reinikainen's practice. In the work *Glitch*, we encounter a version that has a gap, a bug; something needs to be fixed. *Reach* stretches like a potential Tower of Babel that is already crumbling. The pillar-like structure signals that it ought to hold everything up, but how is order actually maintained in life?

The works can be read as symbols for human behaviour and social issues. Despite the absence of people, Reinikainen's pieces convey a strong sense of human presence; they often have built-in light that enhances this feeling of activity. In a broader and more fictive context, the shapes are remarkably easy to experience as having an independent character and agency. Their totem-like charge opens for multiple interpretations – they could be portals to, or beings visiting us from, another dimension. The recent work *Cloak* is a hybrid between a window and a ceramic stove, evoking a sense of sacredness. The title also indicates that there is something below the surface, the sediment of time, or that something underneath is hidden or protected. In *Tunnel*, the stove has been remodelled to symbolise infrastructure. It brings to mind child play, where everything is possible, and where every given thing can always be transformed into something else. *Shell* is an excerpt from an ordinary setting, a fragment of a brick-like facade and part of a window with venetian blinds. It reminds us of the usual public environments that are rarely acknowledged, but here we have the chance to pause and think. In *Curtain*, Reinikainen has used an old prison window frame and created what resembles a so-called blind window, like an iron curtain that is impossible to open. It also looks like an open book, perhaps a religious or legal manuscript.

In the video installation *Harvest*, the main character is played by an old organ, with a stuffed willow grouse in a supporting role. Other elements include a window overlooking a garden with an old apple tree. The atmosphere outside the window changes gradually, the light goes bluer in a mysterious glow, a strange sound appears and then the organ begins to fall apart. The work is charged with the presence of an unidentified foreign energy and can be associated with poltergeist phenomena and human impact gone wild, but also the relentless disintegration caused by time. Out of the old rises the new, enabling a shift of paradigm. The material installation includes fragments of the organ reconfigured into a relief-like mask. The grouse is also present; the bird has a symbolic meaning as a spiritual messenger between different spheres. Reinikainen's works are multifaceted, they reflect human existence and its manifestations, while examining social orders and power structures.



Antti-Ville Reinikainen (b. 1980 in Turku) lives and works in Helsinki. He has an MFA from the Aalto University (formerly PALLAS) in Helsinki, and also studied at the Universidade de Lisboa, Faculdade des Belas Artes, Portugal, and the Lahti University of Applied Sciences' Institute of Design and Fine Art, Finland. He currently teaches at the Aalto University.

Previous exhibitions in Finland include Galleria Forum BOX, Galleria Huuto, Galleria Sculptor, Kluuvi Galleria, Helsinki; Turku Art Museum; Porvoon Triennaali; EMMA, Espoo Museum of Modern Art; Galleria Rajatila, Tampere; Lahti Art Museum; and South Karelia Museum, Lappeenranta. International exhibitions include Scotty Enterprises Gallery, Berlin, Germany; Supermarket Art Fair, Stockholm, Sweden; GalleriBox, Akureyri, Iceland; and Soap Factory, Minneapolis, USA.

Reinikainen is represented in several collections in Finland, including those of EMMA – Espoo Museum of Modern Art Collection and The Saastamoinen Foundation Art Collection; Turku Art Museum; the Finnish State Art Commission; the Helsinki Church Association; the City of Helsinki and the Finnish Art Society. He was commissioned to design the public work *Haspar*, in Matinkylä, Espoo.

Bild / Kuva / Image

Antti-Ville Reinikainen, *Curtain / Verho*, 2016



## Heli Ryhänen

Heli Ryhänen arbetar med installationer och skulptur där hon använder sig av skiftande material såsom metall, plast, papper och textil. Ett material hon ofta återkommer till och det som blivit hennes signum är konstläder. Att materialet är lättarbetat och har unika egenskaper i texturen som påminner om hud, tilltalar Ryhänen. I över tjugo år har hon använt sig av en industrismaskin för att forma skulpturerna. Upplevelsen av de storskaliga textiltbaserade installationerna och skulpturerna utmanar den traditionella synen på skulptur. Genom att använda material som är hämtat ur den typiskt kvinnligt kodade textila traditionen kan synsättet omformas och verken laddas med alternativa koncept och läsningar.

Med sina verk beskriver Ryhänen situationer och händelser i världen och gestaltar scener ur vardagslivet, där hon väver samman mer privata känslotillstånd med nyhetsflöden och världshändelser. Hon undersöker frågor av existentiell och dualistisk natur och behandlar livets cykler, komplexiteten i mänskliga relationer och relationen mellan människa och natur. Även

mer globalt aktuella händelser som påverkar vår omvärld som naturkatastrofer, migration och politiska situationer är centrala teman. Trots att hon behandlar stora, problematiska och allvarliga frågor är det ofta med en underliggande nyans av humor.

I den rumsliga installationen *Landscape* möter vi en grupp enkelt klädda gestalter i mänsklig storlek som går omkring i en bergslignande miljö, släpandes på stora säckar i vilka de verkar samla skräp. Det är inte ett naturromantiskt sceneri vi möts av, där människan distanserat men fascinerat blickar ner från dimhöjda berg, utan här möter vi istället toppen på det oändliga plast- och sopberget. Människorna som vandrar runt i installationen refererar snarare till människor i utvecklingsländer som tillbringar en stor del av sin tillvaro på dessa förgiftade platser och där hantering av avfallet är deras inkomstkälla. Ryhänen inspiration är hämtat från det flytande sopberget i stilla havet, där man dumpat sopor i hopp om att det som inte syns ej heller finns. Verket kan även referera till aktuella brännande natur- och klimatfrågor i stort, som bruket av miljögifter, konsumtion, fossila bränslen eller han-

tering av radioaktivt avfall. Samtliga företeelser med mänskligt beteende som avgörande gemensam nämnare. Verkets visuella koncept hjälper betraktaren att greppa de enorma mängder plast vi är omgivna av och speglar ett av det moderna samhällets vanligaste vardagsmaterial. Detta slit och släng-material som tjänar som bruksföremål i otaliga hem hotar inte bara världshaven och tillvaron för mängder av arter, utan även planeten. Gestalterna vi möter är gjorda av konstläder, stål, fyllning och tyg och bergen består av återvunnen plast som lånats från återvinningssystem i en lokal byggvarubutik. De senaste åren har hållbar utveckling och ekologiska värden blivit en allt viktigare del även av Ryhänen praktiska arbete. Arbetar hon med plast måste den vara återvinningsbar. Teknik och material väljs beroende på det planerade verkets karaktär och tänkta livscykel, då vissa material är mer varaktiga än andra.

I verket *Prayer* möter vi en hybridgestalt mellan människa och bönsyrsa. Skulpturen är gjord av konstläder, linnepapper, trä och stål. Bönsyrsor är mycket effektiva rovdjur, de kan vänta och förfölja en fångst i dagar och dödar inte nödvändigtvis sitt byte direkt, utan äter den levande. Verket syftar till att visa på en dubbelhet och att lyfta fram människans förmåga att utföra motstridiga handlingar. Människans ofullkomlighet men samtida förmåga att kunna förändra sig intresserar Ryhänen.



Heli Ryhänen (f.1971 i Idensalmi) bor och verkar i Tammerfors. Hon är utbildad vid Bildkonstakademien (MA) Helsingfors, Finland och Kankaanpää Konstskola, Finland. Hon har varit verksam som universitetslektor i konst vid SAMK (Yrkeshögskolan Satakunta, Finland) sedan 2006.

Ryhänen har ställt ut i sammanhang i Finland som Tammerfors konstmuseum; Galleria Saskia, Tammerfors; Uleåborgs konstmuseum; Villmanstrands konstmuseum; Forum Box, Helsingfors och utomlands bland annat på Toolbox, Berlin, Tyskland; Tampere Maja, Tartu Estland; Kunst Galerie Fürth, Tyskland.

Hon finns representerad i samlingar i Finland som Wihuri stiftelsen, Helsingfors; Tammerfors Konstmuseum; Kankaanpää stad; Finska statens konstsamling; Esbo stad; Kuopio Konstmuseum

och Uppsala Konstmuseum, Sverige. Offentliga verk i Finland är bland annat *Scion* på SAMK Campus i Björneborg, *Citydjur*, Helsingfors, *Balancing*, Jyväskylä, *Time*, Kankaanpää, *On the Way*, Vittis, Ympyrähullut (*Cirkeldårar*), tillsammans med konstnären Matti Kalkamo, Vittis.

## Suomeksi

Heli Ryhänen tekee tilateoksia ja veistoksia, joissa hän käyttää eri materiaaleja kuten metallia, muovia, paperia ja tekstiilejä. Eräs toistuva materiaali, josta on tullut hänen tunnusmerkkinsä, on tekonahka. Materiaalissa Ryhästä miellyttää sen helppo muokattavuus ja tekstuurin ainutlaatuiset, ihoa muistuttavat ominaisuudet. Hän on kahdenkymmenen vuoden ajan käyttänyt teollisuusompeelukonetta veistosten muotoilussa. Suurten tekstiilivalmisteisten installaatioiden ja veistosten näkeminen haastaa perinteisen veistoksiin kohdistuvan näkemys. Käyttämällä materiaalia, joka tulee tyypillisesti naisten koodaamasta tekstiiliperinteestä, näkemystä voi muovata ja teokset ladata vaihtoehtoisilla konsepteilla ja tulkinnoilla.

Teoksillaan Ryhänen kuvaa maailmassa vallitsevia tilanteita ja tapahtumia sekä muotoilee arkisia lavastuksia, joissa hän punoo yhteen yksityisiä tunnetiloja uutisvirran ja maailmantapahtumien kanssa. Hän tutkii luonteeltaan eksistentiaalisia ja dualistisia kysymyksiä ja käsittelee elämän syklejä, inhimillisten suhteiden kompleksisuutta sekä ihmisen ja luonnon välistä suhdetta. Keskeisiä teemoja ovat myös globaalisemmin ajankohtaiset tapahtumat, jotka vaikuttavat ulkomaailmaamme kuten luonnonmullistukset, migraatio ja poliittiset tilanteet. Huolimatta suurista, ongelmallisista ja vakavista asioista käsitteily tapahtuu usein piilevällä huumorivivahteella.

*Landscape*-nimisessä tilateoksessa kohtaamme vuoristomaisessa ympäristössä suuria säkkejä laahaavien vaatimattomasti puettujen, luonnollista kokoa olevien hahmojen ryhmän, jotka vaikuttavat keräävän roskia. Emme kohtaa luonnonromanttista lavastusta, jossa ihminen etäännyneenä mutta ihastuneena katsoo usvan verhoamia vuoria, vaan loputtoman muovi- ja jätevuoren huipun. Tilateoksessa vaeltavat ihmiset viittaavat pikemminkin kehityksensä asukaisiin, jotka viettävät suuren osan elämästään tällaisilla myrkytetyillä paikoilla käsitellen jätteitä



tulolähteenään. Ryhänen on saanut inspiraation-  
sa Tyynessä meressä kelluvasta jätevuoresta,  
johon on kipattu jätteitä siinä toivossa, että se  
mitä ei näy, sitä ei myöskään ole. Teos voi myös  
viitata yleisesti ajankohtaisiin polttaviin luonto- ja  
ilmastokysymyksiin kuten ympäristömyrkyjen  
käyttöön, kulutukseen, fossiileihin polttoaineisiin  
sekä radioaktiivisen jätteen käsittelyyn. Inhimilli-  
nen käyttäytyminen on kaikkien näiden ilmiöiden  
ratkaisevana yhteisenä nimittäjänä. Teoksen  
visuaalinen konsepti auttaa katsojaa saamaan  
käsitetyksen meitä ympäröivistä valtavista muovi-  
määristä heijastamalla modernin yhteiskunnan  
tavallisia arkimateriaalia. Tämä lukemattomissa  
koodissa käyttöesineenä palveleva kertakäyt-  
tömateriaali ei ainoastaan uhkaa valtameriä  
ja lukuisten lajien olemassaoloa vaan myös  
planeettaa. Hahmot on valmistettu tekonahasta,  
teräksestä, täytteestä ja kankaasta. Jätevuori  
taas koostuu kierrätetyistä muovista, joka on  
lainattu paikallisen rakennustarvikeliikkeen  
kierrätysjärjestelmästä. Kestävästä kehityksestä  
ja ekologisista arvoista on viimeisinä vuosina  
tullut yhä tärkeämpi osa myös Ryhäsen käytän-  
nön työtä. Jos hän käyttää muovia, sen on oltava  
kierrätettyä. Hän valitsee tekniikan ja materiaalin  
suunnitellun teoksen luonteen ja ajattelun elä-  
mänkaaren perusteella, koska jotkut materiaalit  
ovat kestävämpiä kuin toiset.

*Prayer*-teoksessa kohtaamme ihmisen ja  
rukoukseen välisen hybridihahmon. Veistos  
on valmistettu tekonahasta, pellavapaperista,  
puusta ja teräksestä. Rukoukseen väliset ovat hyvin  
tehokkaita petoeläimiä. Ne voivat odottaa ja  
seurata saalistaan päiviä, eivätkä välttämättä  
tapa sitä heti, vaan syövät sen elävänä. Teoksen  
tarkoitus on osoittaa kaksipuolisuus ja nostaa  
esille ihmisen kyky ristiriitaisiin tekoihin. Ihmisen  
epätodellisuus mutta samanaikainen kyky itsen-  
sä muuttamiseen kiinnostaa Ryhästä.

CV

Heli Ryhänen (s. 1971 Iisalmessa) asuu ja toimii  
Tampereella. Hän on opiskellut Helsingin Kuvatai-  
deakatemiassa (MA) ja Kankaanpään taidekou-  
lussa. Hän on toiminut Satakunnan ammattikor-  
keakoulun (SAMK) lehtorina vuodesta 2006.

Ryhäsellä on ollut näyttelyitä seuraavasti: Tam-  
pereen taidemuseo; Galleria Saskia, Tampere;  
Oulun taidemuseo; Lappeenrannan taidemuseo;

Forum Box, Helsinki; Toolbox, Berliini, Saksa; Tam-  
pere Maja, Tartto, Viro; Kunst Galerie Fürth, Saksa.

Hän on edustettuna seuraavissa kokoelmissa:  
Wihurin rahasto, Helsinki; Tampereen taidemu-  
seo; Kankaanpään kaupunki; Suomen valtion  
taidekokoelma; Espoon kaupunki; Kuopion  
taidemuseo ja Uppsala Konstmuseum, Ruotsi.  
Julkisia teoksia Suomessa ovat muun muassa  
*Pistokas*, SAMK:n kampuksella Porissa, *Cityeläi-  
met*, Helsingissä, *Tasapainoilua* Jyväskylässä,  
*Time* Kankaanpäässä, *Matkalla*, Huittisissa,  
*Ympyrähullut* yhdessä taiteilija Matti Kalkamon  
kanssa Huittisissa.

### English

Heli Ryhänen creates installations and sculptures  
using a variety of materials, including metal,  
plastic, paper and textiles – and synthetic leather,  
which she employs so frequently that it has  
become her signature. It is pliable and its unique  
skin-like texture appeal to Ryhänen. For more  
than two decades, she has used an industrial  
sewing machine to shape her sculptures. The  
monumental, textile-based installations and  
sculptures challenge customary notions of  
sculpture. By using materials that are coded as  
belonging to a typically female textile tradition,  
she can manipulate views and charge the works  
with alternative ideas and readings.

Ryhänen describes situations and events in the  
world, and portrays scenes from everyday life,  
interweaving more private emotional moods with  
the news flow and global affairs. She explores  
issues of an existential and dualistic nature, pro-  
cessing life cycles, the complexity of relationships  
between people and between man and nature.  
Current events on a larger scale that affect the  
world, such as natural disasters, migration and  
political situations are central themes. Even  
though the subjects she processes are huge,  
problematic and serious, her works often have an  
underlying humorous tone.

In the spatial installation *Landscape*, we meet a  
group of modestly-dressed life-size figures wan-  
dering around an alpine setting, dragging huge  
bags that they seem to be filling with rubbish.  
This is no romantic panorama, where mankind  
observes the world with a detached eye from

a misty mountaintop, but the tip of an infinite  
mound of plastic and waste. The wanderers in the  
installation refer to people in developing coun-  
tries, who spend large parts of their lives in these  
toxic places, where garbage processing is part  
of their livelihood. Ryhänen was inspired by the  
floating rubbish mountain in the Pacific Ocean,  
where garbage has been dumped according to  
the idea that what you can't see doesn't exist. The  
work could also refer to urgent environmental and  
climate issues in general, such as the use of envi-  
ronmentally harmful substances, consumerism,  
fossil fuels and the management of radioactive  
waste. All these phenomena originate ultimately  
in human behaviour. The visual concept of the  
work helps viewers to grasp how enormous the  
volume of plastic around us is, one of the most  
frequently occurring materials in modern society.  
This unsustainable substance that has many  
uses in countless homes is a threat not only to the  
oceans and their many species of life, but to the  
entire planet. The figures we encounter are made  
of synthetic leather, steel, stuffing and fabric, and  
the mountains consist of recycled plastic bor-  
rowed from a recycling system at a local building  
supplies store. In recent years, sustainability and  
environmental values have become an increas-  
ingly important element in Ryhänen's practice. The  
plastic she uses has to be recyclable. Techniques  
and materials are chosen based on the character  
and expected life cycle of the work at hand, since  
some materials are more durable than others.

In *Prayer*, we see a hybrid creature, half man,  
half praying mantis. The sculpture is made of  
synthetic leather, linen paper, wood and steel. The  
praying mantis is a very effective hunter, it can  
wait and pursue its target for days and does not  
always kill it immediately but eats it alive. The  
work points at a duality and highlights the capac-  
ity of mankind to perform contradictory actions.  
Human imperfection, coupled with the ability to  
change, are what interest Ryhänen.

CV

Heli Ryhänen (b. 1971 in Iisalmi) lives and works  
in Tampere. She studied at the Finnish Academy  
of Fine Arts (A) in Helsinki, and the Kankaanpää  
School of Art in Finland. She has been a university  
lecturer in art at the SAMK (Satakunta University  
of Applied Sciences) since 2006.

The contexts where Ryhänen has exhibited in  
Finland include Tampere Art Museum; Galleria  
Saskia, Tampere; the Oulu Museum of Art; South  
Karelia Museum; and Forum Box, Helsinki. Her in-  
ternational exhibitions include shows at Toolbox,  
Berlin, Germany; Tampere Maja, Tartu, Estonia;  
and Kunst Galerie Fürth, Germany.

Ryhänen is represented in several collections,  
including those of the Wihuri Foundation, Helsinki;  
Tampere Art Museum; the City of Kankaanpää;  
the Finnish National art collection; Espoo City;  
Kuopio Art Museum in Finland; and Uppsala  
Konstmuseum, Sweden. Her public works in  
Finland include *Scion* at the SAMK Campus in  
Pori; *City Animals* in Helsinki; *Balancing*, Jyväsky-  
lä; *Time*, Kankaanpää; *On the Way*, Vittis, and  
*Ympyrähullut (Circle Fools)* with the artist Matti  
Kalkamo, Vittis.

Bild / Kuva / Image

Heli Ryhänen, *Landscape*, 2014–ongoing  
/ Patrik Rastenberger



## Emma Rönnholm

Emma Rönnholm arbetar främst med skulpturer och installationer där hennes fascination för rörelse och mekanik kombinerat med enkla vardagliga material är framträdande. I hennes konstnärskap är seendet och det visuella uttrycket centralt, där ljus som fenomen ofta har en bärande roll. Hon drivs av tekniska utmaningar och möjligheten att experimentera. Hon använder det enkla och bekanta för att reflektera de komplexa och svår-gripbara lagren när hon närmar sig de stora frågorna i tillvaron. Ingenting är heller riktigt vad det verkar i Rönnholms värld, med illusoriska element utmanar hon perceptionen hos den som tar del av hennes verk och perspektiven är många.

När Rönnholm utforskar ljusets mångbottnade egenskaper fokuserar hon ofta på hur ljus interagerar med andra föremål och fenomen. Det kan handla om optiska illusioner, spel mellan ljus och skugga, eller om ljuset som universellt fenomen och som symbol för rörelse och tid. Ljusinstallationen *Serve Somebody* är en mosaik skapad genom sammansmälta plastpåsar och LED-ljus som byter färg. Motivet är hämtat från medeltida glasmålningar i katedralerna i Chartres och Strasbourg och verket benämns som en "do-it-yourself"-katedral. Verket upplevs

samtidigt magiskt och melankoliskt, kitschigt och asketiskt. Motiven bär olika narrativa och symboliska innebörder, de behandlar kulturella skikt, tidsperspektiv och hur vi är sammankopplade till det förflyttna. Ljusets interaktion med materialet blir påtagligt då den transparenta färgade plasten, i kombination med flödet av ljus, bildar en förkroppsligad helhet med mångfacetterade tolkningsmöjligheter. Associationen till kyrkorummet som en sakral miljö med plats för reflektion och andlighet är en, det refererar även till helgonglorior och ljuset som symbol för något fullkomligt, gudomligt. Andra perspektiv är verkets rent materialmässiga egenskaper, plasten, som vittnar om ett material människan producerat i överflöd, och kan symbolisera marknaden och konsumtionen. Titeln *Serve Somebody* väcker frågor om vilken roll vi har i det rådande systemet och även i det privata, vem vi tjänar och varför. Påtagligt är även verkets koppling till samtida reklamskyltar, de bär liknande visuella effekter, och fungerar som plattformar för att med retoriska grepp kommunicera en viss vara eller livsstil. Rönnholm intresserar sig för synen på de polariserande begreppen gott och ont och var tids utpekande av dygder och synder.

*Another Year Over* är en kinetisk skulptur och ett ljudverk som med juldekorationestetik

begrundar tidens och livets gång, summeringen av den tid som flytt och vad denna tid fyllts med. Det lite sorgsna ljudet verket frambringar för tanken till klockans klämtande och, i åtminstone ett svenskt sammanhang, kan det hela associeras till Tennysons *Nyårsklockan*. Det vilar något vemodigt ödesmättat och djupt existentiellt över hela situationen, när det gångna året rings ut och det nya året tar sin början. Vidare kan objekten påminna om artefakter för kontemplation och bön, som girlangens likhet med radbandet, eller skälens med buddhismunkars gong. Verken lyfter funderingar om närvaron av andlighet i vår relativt sekulariserade tid.

I *Nattsmyg* möter vi uppförstorade nattsmygar, eller silverfiskar som de vanligen benämns, uppbyggda av mynt och nålar. Nattsmygen är en ljusskygg varelse som är vanligt förekommande i våra hem. Verket är ett exempel på Rönnholms lekfullhet med vardagliga material i kombination med ljus då myntens former bildar fjällknande, skimrande skikt när ljuset träffar dem. Verket kan i sammanhanget det visas anspela till mynten som kollekt eller möjligen Judaspenningar.



Emma Rönnholm (f.1984 i Åbo) bor och verkar i Helsingfors. Hon utbildad vid Bildkonstakademien (MA) Helsingfors, Finland; Orivesi Konstskola, Finland; École nationale supérieure des Beaux-Arts de Paris, Frankrike; Akademie Vytvarnych Umenie, Prag, Tjeckien.

Hon har i Finland ställt ut i sammanhang som Galleri MUU; Galleria Sculptor och Amos Andersons Konstmuseum i Helsingfors; Wäinö Aaltonens konstmuseum och Åbo Konsthall i Åbo; Uleåborgs konstmuseum; Purnu konstcenter i Orivesi; LUX Hanaholmen, Esbo; Light Art Biennale, Sveaborgs öar, Helsingfors samt utomlands ibland annat Sanzeno och Craveggia, Italien; T-Gallery, Bratislava, Slovakien och Supermarket Art Fair, Stockholm, Sverige.

Hon är representerad i samlingar i Finland som bland annat, Saastamoinen stiftelsens konstsamling / EMMA – Esbo moderna konstmuseum; Åbo stads samling (Wäinö Aaltonen museum) och privata samlingar. Offentliga verk i Finland är *Punainen lanka* (den röda tråden) i Letala och *You rock my world*, Svenska Kulturfonden i Helsingfors.

## Suomeksi

Emma Rönnholm työskentelee etupäässä veistosten ja tilateosten parissa, joissa hänen mielenkiintonsa liikkeeseen ja mekaniikkaan yhdistettynä yksinkertaisiin arkimateriaaleihin näyttäytyy. Näkeminen ja visuaalinen ilmaisu ovat keskeisiä hänen taiteilijantyössään, ja valolla ilmiönä on usein kantava rooli. Tekniset haasteet ja kokeilumahdollisuudet ovat hänen ajureitaan. Hän käyttää yksinkertaista ja tuttua pohtiakseen kompleksisia ja vaikeasti ymmärrettäviä kerroksia läheystyössään olomassaan oleoikein suuria kysymyksiä. Mikään ei myöskään ole oikein sitä, miltä se näyttää Rönnholmin maailmassa. Hän haastaa illusorisilla elementeillä hänen töitään tutkivan aistimukset, ja perspektiivejä on monia.

Rönnholmin tutkiessa valon monipohjaisia ominaisuuksia hän kohdentaa usein siihen, miten valo on vuorovaikutuksessa muiden esineiden ja ilmiöiden kanssa. Kysymys voi olla optisista illuusioista, valon ja varjon välisestä pelistä tai valosta universaalina ilmiönä sekä liikkeen ja ajan symbolina. Valoteos *Serve Somebody* on yhteen sulatetuista muovipusseista ja LED-valoista luotu mosaiikki, joka vaihtaa väriä. Motiivi tulee keskiaikaisista lasimaalauksista Chartresin ja Strasbourgin katedraaleissa, ja teosta nimitetään tee-se-itse-katedraaliksi. Teos koetaan samalla maagiseksi ja melankoliseksi, kitsiseksi ja askeetiseksi. Motiiveilla on eri narratiiviset ja symboliset merkitykset, ne käsittelevät kulttuurikerroksia, aikaperspektiiviä sekä yhteyttämme menneeseen. Valon vuorovaikutuksesta materiaalin kanssa tulee kouriintuntuva, kun läpinäkyvä, värjätty muovi yhdessä virtaavan valon kanssa luovat monisäikeisiä tulkitamamahdollisuuksia antavan ruumiillistuneen kokonaisuuden. Yksi assosiaatioista on kirkkosali sakraalina miljööna, jossa on tilaa pohdinnalle ja henkisyydelle. Se viittaa myös pyhimyskehään ja valoon jonkin täydellisen, jumalallisen symbolina. Muut perspektiivit kattavat teoksen puhtaasti materiaaliin, muoviin, kohdistuvat ominaisuudet, jotka ovat todisteena ihmisen yltäkyllin tuottamasta materiaalista, ja voivat symbolisoida markkinoita ja kulutusta. *Serve Somebody* -nimitys herättää kysymyksiä roolistaman nykyisessä järjestelmässä ja myös yksityiselämässä; ketä palvelemme ja miksi. Huomiota herättää myös teoksen yhteys nyky-aikaisiin mainoskyltteihin, niillä on samanlaiset



visuaaliset vaikutukset ja toimivat alustoina, jotka retorisilla otteillaan viestivät jostakin tuotteesta tai elämäntyylistä. Rönnholm on kiinnostunut polarisoiviin hyvän ja pahan käsitteisiin kohdistuvista näkemyksistä sekä aikamme osoittamista hyveistä ja synneistä.

*Another Year Over* on kiinalainen veistos ja ääniteos, joka joulukoriste-estetiikalla pohdiskelee ajan ja elämän kulkua, kadonneen ajan summaamista sekä mihin aika on käytetty. Teoksen hieman surullinen ääni vie ajatuksen kellon kalkatukseen ja ainakin ruotsalaisessa yhteydessä kokonaisuuden voi assosoida Tennysonin *Uudenvuodenkelloon*. Koko tilannetta leimaa jokin alakuloinen kohtalokkuus ja syvä eksistentiaalisuus vanhan vuoden vaihtuessa uuteen. Esineet voivat myös muistuttaa mietiskelyn ja rukouksen artefaktoja kuten koristeköynnösten samankaltaisuus rukousnauhan tai kulhon buddhalaismunkkien gongin kanssa. Teokset nostavat esille henkisyden läsnäoloa koskevia ajatuksia suhteellisen sekulaarisena aikanamme.

*Nattsmyg*-teoksessa kohtaamme suurennettuja sokeritoukkia tai tavallisesti hopeakaloiksi kutsuttuja ötökköitä, jotka on luotu kolikoista ja neuoloista. Sokeritoukka on valonarka olento, jota esiintyy yleisesti kodeissamme. Teos on esimerkki Rönnholmmin leikillisyydestä arkimateriaalien kanssa yhdistettynä valoon, kun kolikon muodot luovat suomusmaisia, hohtavia kerroksia valon osuessa niihin. Estellyssä yhteydessä teos voi viitata kolikoihin kolehtina tai mahdollisesti verirahoihin.

CV

Emma Rönnholm (s. 1984 Turussa) asuu ja toimii Helsingissä. Hän on opiskellut Helsingin Kuvataideakatemiassa (MA); Oriveden taidekoulussa; École nationale supérieure des Beaux-Arts de Parisissa Ranskassa; Akademie Vytvarnych Umeniessä Prahassa, Tšekissä.

Hänellä on Suomessa ollut näyttelyitä seuraavissa paikoissa: Galleria MUU; Galleria Sculptor; Amos Andersonin taidemuseo; Wäinö Aaltosen museo; Turun kaupungin taidemuseo; Oulun taidemuseo; Purnun taidekeskus Orivedellä; LUX Hanasaaresa Espoossa; Light Art Biennale Suomenlinnassa. Ulkomailta näyttelyitä on ollut seuraavasti: Sanzeno ja Craveggia, Italiassa; T-Gallery, Bratislava, Slovakiassa ja Supermarket Art Fair, Tukholmassa.

Hänen teoksiaan on edustettuina Saastamoisen säätiön taidekokoelma EMMA-Espoon modernin taiteen museon kokoelma ja Saastamoisen säätiön taidekokoelma; Turun kaupungin kokoelmissa (Wäinö Aaltosen museossa) ja yksityisissä kokoelmissa. Julkisia teoksia Suomessa ovat *Punainen lanka* Letalassa ja *You rock my world* Svenska Kulturfonden -säätiössä Helsingissä.

## English

Emma Rönnholm's primary focus is mainly on sculpture and installation, where she explores movement and mechanics through ordinary, everyday materials. In her practice, seeing and visual expression are central, and phenomena such as light often underpin her works. She is driven by technical challenges and opportunities to experiment, using the simple and familiar to reflect on complex and intangible strata, and to approach the big questions in life. Nothing is what it seems in Rönnholm's universe; with illusory elements, she challenges the viewer's perception, and presents many alternative perspectives.

When Rönnholm examines the multifaceted properties of light, she often concentrates on the interaction of light with objects and other phenomena, including optical illusions, the play of light and shade, or light as a universal phenomenon and a symbol of movement and time. The light installation *Serve Somebody* is a mosaic made from melted and melded plastic bags and LED light that changes colour. The motif is from mediaeval glass paintings in the cathedrals of Chartres and Strasbourg, and she describes the work as a "DIY cathedral". The result is both magical and melancholy, kitschy yet ascetic. The images convey various narrative and symbolic meanings, addressing cultural strata, temporal perspectives, and our links to the past. The interaction of light and material becomes tangible when the transparent coloured plastic, in the flow of light, forms a physical totality with a plethora of possible interpretations, including associations to the sacred, contemplative and spiritual spaces of the church, and references to saintly halos and light as a symbol of perfection and divinity. Other perspectives relate to the physical properties of plastic, a manmade material that is produced prolifically and is symbolic of the market and consumerism. The title, *Serve Somebody*, raises

the question of our role in the prevailing system and in private, who we serve, and why. The work also has obvious connections to contemporary commercial signage, which has similar traits and serves as a platform to rhetorically communicate specific commodities or lifestyles. Rönnholm is fascinated by the polarising concepts of good and evil and how sins and virtues are defined in different periods.

*Another Year Over* is a kinetic sculpture and a sound work, using the aesthetics of Christmas decorations in a meditation on the passing of time and life, and to sum up the time that has passed and what it was filled with. The rather melancholy sounds emitted by the work suggest the tolling of bells and, at least in a Swedish context, Tennyson's poem *Ring Out Wild Bells*. There is something sad and ominous and deeply existential about the whole situation, when the church bells ring out the old year and the new one begins. The objects also remind us of artefacts for meditation and prayer, the garland resembles a rosary, and the bowl a Buddhist monk's gong. The works prompt thoughts on the presence of spirituality in our rather secular era.

*Silver Fish* is enlarged versions of this creature, made of coins and pins. Silver fish are timid creatures who live in our homes. The work is an example of Rönnholm's playful approach to everyday materials and light, in how the coins shimmer like scales when the light catches them. In the context where it is shown, *Silver Fish* can allude to the coins in the offertory, or Judas's thirty pieces of silver.

CV

Emma Rönnholm (b. 1984 in Turku) lives and works in Helsinki. She graduated from the Finnish Academy of Fine Arts (MA), Helsinki, Finland, and from Orivesi Art School, Finland, École nationale supérieure des Beaux-Arts de Paris, France, and Akademie Vytvarnych Umenie, Prague, the Czech Republic.

Her works have been exhibited by Galleria MUU; Galleria Sculptor and Amos Anderson Art Museum; the Wäinö Aaltonen Art Museum and Turku Art Museum; Uolu Art Museum; Purnu Art Centre in Orivesi; LUX Hanaholmen in Espoo; the Light Art Biennale, Suomenlinna, Helsinki (all in Finland),

and internationally at Sanzeno and Craveggia, Italy; T-Gallery, Bratislava, Slovakia; and Supermarket Art Fair, Stockholm, Sweden.

She is represented in several collections in Finland, including the The Saastamoinen Foundation Art Collection / EMMA – Espoo Museum of Modern Art; the City of Turku (Wäinö Aaltonen Museum) and private collections. Her public works in Finland are *Punainen lanka* (The Red Thread) in Letala; and *You Rock My World* at the Swedish Cultural Foundation in Helsinki.

Bild / Kuva / Image

Emma Rönnholm, *Serve Somebody*, 2017



## Noora Schroderus

Noora Schroderus skulpturala grund och känsla för det tredimensionella finns närvarande i hennes verk vare sig de är skapade av textil, hår eller gestaltats via fotografi. Schroderus intresserar sig för vardagliga material, miljöer och sammanhang där hon inspireras av fiktion som filmkultur och feministiska seriealbum. I sitt skapande väljer hon sina material och tekniker med stor omsorg och är intresserad av dess potential. En betydande del i Schroderus arbetsprocess är baserad på intensiv och grundlig research, vilket gör hennes förarbete långdraget. I steget därefter påbörjas det materiella framväxandet som även det kräver tid och uthållighet.

Med banksedlar hämtade från världens olika hörn, har hon i serien *Embroidered banknotes* broderat nya frisyryr på världens makthavare, vanligen män. Schroderus humoristiska förhållningssätt och grepp bildar karikatyrliknade porträtt som länkar samman maktens nät, men där maktpositionen främst degraderas och omförhandlas. Som symbol kan håret stå för styrka och vitalitet, men hårets varande kan också vara en känslig historia djupt kopplat till det personliga, men här blir det politiskt. Med det konceptuella användandet av traditionellt kvinnliga tekniker

som broderi, bildas en kommentar och ett motsatt alternativ till marknadens krav på snabbt tempo och den manliga dominansen av makt.

Schroderus verk rymmer också en mörkare del av varandets verklighet där våld, övergrepp och maktmissbruk inte går att bortse från. I utställningen medverkar hon med den nyproducerade serien *True Crime Crafts* där hon i sin förundran över den true crime-boom som pågått på senare tid utforskar varför så många vill ta del av dessa berättelser. I sitt verk arbetar hon mot en finländsk kontext, men företeelsen tenderar att vara generell. Vad är det i dessa återgivna makabra våldshändelser som gör att så många fascinerar och vill ta del av dem? Och varför är det ofta kvinnor som lyssnar på och skapar dem när det är vanligen förekommande att brottsoffret är kvinna? Schroderus menar att det kanske beror på att det ideala offret i västerländsk fiktion och kultur vanligtvis är en vit kvinna och av någon anledning upprätthåller kvinnorna också denna kultur även idag. Verket får en också att reflektera över varför denna explosion av true crime material som exempelvis podcasts utlösts just nu.

Schroderus har tagit del av en mängd true crime-material och hittat ett oupplöst och återöppnat fall med Boråskoppling, där en kvinna

försvann år 1988 i finska Piikkiö. Fallet utreds nu som mord efter att polisen, år 2002, fått ett brev från avsändaren "Tom från Borås", som vittnar om att han sett en medvetlös kvinna lyftas in i en vit Volvo i Piikkiö den dagen hon försvann. I brevet lämnade signaturen även ett bilregistreringsnummer. Verket bildar ett kollage av objekt hämtade från olika brottsmiljöer som beskrivits i utredningar hon lyssnat på och från allmänt vardagliga ting. Objekten bildar en sorts utplacerade ledtrådar och formar sammansatt en visuell vittnesbörd och symbol över de brott som begåtts. Verket utforskar och ställer frågor om de psykologiskt bakomliggande orsakerna till fascinationen för true crime, men ställer även frågor om vilka mekanismer som orsakar dessa brottshandlingar. Det textila materialvalet representerar förankringen i ett vardagligt material och något som alla kan relatera till. Det bärs på kroppen, de finns i hemmen; den plats där mest våld sker är ju i hemmets trygga vrå. I verken har Schroderus använt välkända och vanligt förekommande finska designtextilier som grund för att slå an den vardagsnära tonen.

De båda serierna som visas i utställningen kopplas samman via det textila uttrycket men också av hur de representerar maktpositionering och strukturer med rådande manlig och heteronormativ dominans.

CV

Noora Schroderus (f.1982 i Birkala) bor och verkar i Salo, Finland. Hon är utbildad vid Bildkonstakademien (MFA) Helsingfors, Finland; Kankaanpää Art School, Finland; University of Ljubljana, Slovenien.

Hon har ställt ut i sammanhang i Finland som Galerie Anhava, Amos Andersons Konstmuseum, Konstmuseum, Galleri Sculptor, Helsingfors; Åbo Konstmuseum; Kuopio Art Museum; Uleåborgs Konstmuseum; Rovaniemi Konstmuseum Korundi; Haihara Konstcentrum, Tammerfors; Kervo Konstmuseum och utomlands bland annat Norrtälje Konsthall, Sverige; Kunsthall Grenland, Norge; Rijswijk Textile Biennial, Museum Rijswijk, Nederländerna.

Hon finns bland annat representerad i samlingar i Finland som Kiasma, Museet för nutidskonst, Helsingfors; Finska statens konstsamling; Wihuri

stiftelses samlingar, Helsingfors; Gösta Serlachius stiftelse, Mänttä; Emo stiftelse, Tusby; Kuopio Konstmuseum; Jyväskylä Konstmuseum samt i privata samlingar och i Norrtälje stad, Sverige.

## Suomeksi

Noora Schroderuksen veistoksellinen perusta ja kolmiulotteisuuteen kohdistuva tunne näkyy aina hänen teoksissaan, olivat ne sitten luotu tekstiilitä, hiuksista tai esitely valokuvoin. Schroderus on kiinnostunut arkisista materiaaleista, miljöistä ja yhteyksistä, joissa hän saa inspiraatiota fiktiosta kuten elokuvakulttuurista ja feministisistä sarjakuva-albumeista. Hän valitsee materiaalin ja tekniikan suurella huolellisuudella luomistyössään, ja on kiinnostunut niiden potentiaalista. Merkittävä osa Schroderuksen työprosessia perustuu intensiiviseen ja perusteelliseen tutkimukseen, mikä pitkittää hänen esivalmisteluaan. Seuraavassa vaiheessa käynnistyy materiaallinen syntyminen, mikä myös vaatii aikaa ja sinnikkyyttä.

*Embroidered banknotes* -sarjassa hän on brodeerannut uusia kampauksia maailman eri kulmilla tuleviin seteleihin, jotka tavallisesti kuvaavat miehiä. Schroderuksen humoristinen suhtautuminen ja ote muodostavat pilapiirrosmaisia muotokuvia, jotka liittyvät yhteen vallan verkon, mutta missä valta-asemaa ennen kaikkea alennetaan ja neuvotellaan uusiksi. Hiukset voivat olla voiman ja elinvoimaisuuden symboli, mutta edustaa myös arkaluontoista historiaa syvälle henkilökohtaiseen kytkettynä. Tässä tapauksessa sanoma on poliittinen. Käyttämällä käsitteellisesti naiseen perinteisesti yhdistettyjä tekniikkoja kuten brodeerausta saavutetaan kommentti ja vastakohtainen vaihtoehto markkinoiden nopeaa tempoa koskeville vaatimuksille ja miehelle ylivalalle.

Schroderuksen teoksiin sisältyy myös tummempi osa olevaisen todellisuutta, jossa väkivaltaa, hyväksikäyttöä ja vallan väärinkäyttöä ei voida unohtaa. Hän osallistuu näyttelyyn äskettäin tuotetulle *True Crime Crafts* -sarjalla, jossa hän ihmettelee viime aikoina vallinnutta true crime-villitystä ja tutkii, miksi niin monet ovat kiinnostuneita näistä tarinoista. Teoksessaan hän työskentelee suomalaisessa kontekstissa, mutta ilmiö vaikuttaa olevan yleinen. Mikä näissä kerrotuissa makaabereissa väkivallanteoissa kiehtoo niin



monia, jotka haluavat paneutua niihin? Ja miksi juuri naiset usein kuuntelevat ja luovat niitä, kun rikosuhri tavallisimmin on nimenomaan nainen? Schroderuksen mukaan se ehkä riippuu siitä, että länsimaisen fiktion ja kulttuurin uhri tavallisesti on valkoihoinen nainen, ja jostakin syystä naiset ylläpitävät tätä kulttuuria tänäänkin. Teos saa meidät myös pohtimaan, miksi podcastien määrä on räjähtänyt juuri nyt.

Schroderus on tutustunut joukkoon true crime -tapauksia ja löytänyt ratkaisemattoman ja uudelleen tutkittavan Boråsiin liittyvän tapauksen, jossa nainen vuonna 1988 katosi Suomen Piikkiössä. Tapausta tutkitaan nyt murhana sen jälkeen, kun poliisi vuonna 2002 sai kirjeen nimimerkiltä ”Tom från Borås”, joka todistaa nähneensä tiedottoman naisen nostettavan valkoiseen Volvoon Piikkiössä juuri katoamispäivänä. Nimimerkki paljasti kirjeessään myös auton rekisterinumeron. Teos muodostaa kollaasin hänen lukemissaan tutkimuksissa kuvatuista, eri rikosmiljöistä tulevista esineistä sekä tavallisista arkiesineistä. Esineet ovat eräänlaisia sijoiteltuja johtolankoja ja muodostavat koostetun visuaalisen tehtyjen rikosten todistusaineiston ja symbolin. Teos tutkii ja esittää kysymyksiä taustalla olevista psykologisista syistä true crime -mielenkiintoon, mutta kysyy myös, mitkä mekanismit aiheuttavat nämä rikokset. Valitut tekstiilimateriaalit edustavat juurtumista arkipäivään ja jotakin, mihin kaikki voivat olla yhteydessä. Niitä pidetään päällä, niitä on kotona; kuitenkin kodin turvallinen syli on paikka, missä väkivaltaa harjoitetaan eniten. Teoksissaan Schroderus on käyttänyt tunnettuja ja tavallisia suomalaisia designtekstiilejä lähestyäkseen arkipäiväistä sävyä.

Näyttelyssä esiteltävät molemmat sarjat yhdistyvät tekstiili-ilmauksen kautta, mutta myös tavalla, jolla ne edustavat valta-asemointia ja vallitsevia miehiä ja heteronormatiivisesti hallitsevia rakenteita.

CV

Noora Schroderus (s. 1982 Pirkkalassa) asuu ja toimii Salossa. Hän on opiskellut Helsingin Kuva- taideakatemiassa; Kankaanpään taidekoulussa ja Ljubljanan yliopistossa, Sloveniassa.

Hänellä on ollut näyttelyitä seuraavissa paikoissa: Galleria Anhava; Amos Andersonin taidemuseo;

Galleria Sculptor Helsingissä; Turun Taidemuseo; Kuopion Taidemuseo; Oulun Taidemuseo; Kulttuuritalo Korundi Rovaniemellä; Haiharan taidekeskus Tampereella; Keuruun Taidemuseo; Norrtälje Konsthall; Kunsthall Grenland, Norja; Rijswijk Textile Biennial, Museum Rijswijk, Hollanti.

Hän on edustettuna seuraavissa kokoelmissa: Nykytaiteen museo Kiasma, Helsinki; Suomen valtion taidekokoelma; Wihuri rahaston kokoelmat, Helsinki; Gösta Serlachiuksen taidesäätiö, Mänttä; Emo säätiö, Tuusula; Kuopion Taidemuseo; Jyväskylän Taidemuseo; yksityiset kokoelmat sekä Norrtäljen kaupunki.

### English

Noora Schroderus's background in sculpture and her feeling for three-dimensionality imbue all her works, regardless of whether they are textiles, hair or photographic portrayals. She explores household materials, settings and contexts, and is inspired by fiction, including cinema and feminist graphic novels, choosing her materials and approach meticulously and exploring their potential. A considerable part of her processes consists of intensive and thorough research, and this makes her preparations time-consuming. In the next step, the work begins to materialise, and this also requires time and patience.

In *Embroidered Banknotes* she has used paper money from every corner of the world and given new hair styles with needle and thread to the international leaders, most of whom are men. Schroderus's humorous approach and methods give rise to caricatured portraits that are linked in a power network, but whose status is degraded and renegotiated. Hair can symbolise strength and vitality, but the existence of hair can also be a sensitive and deeply personal matter. Here, however, hair is political. The conceptual use of traditionally female techniques, such as embroidery, forms a commentary and an opposite alternative to the market demand for quick responses and male power.

Schroderus's work also holds the darker sides of life's realities, where violence, assault and power abuse cannot be ignored. In this exhibition, she participates with her recent series, *True Crime Crafts*, where her astonishment over the booming

interest in true crime over the past years sparked her exploration of why so many people want to hear these stories. She focuses on a Finnish context, but the trend seems to be universal. What is it about these reconstructed, macabre acts of violence that is so fascinating and prompts such interest? And why are both the listeners and creators mainly women, when the victims are usually female? Schroderus suggests that the answer may be that the ideal victim in western culture and fiction is usually a white female, and also that women, for some reason, contribute to maintaining this convention, even today. The work also asks why the explosion of true crime material as podcasts came at this moment in time.

Schroderus has studied a vast quantity of true crime material and found an unsolved and reopened case with a connection to Borås, concerning the disappearance of a woman in 1988 in Finnish Piikkiö. The case is now being investigated as a murder, after the police received a letter in 2002 from "Tom from Borås", who says he saw an unconscious woman being lifted into a white Volvo in Piikkiö the day she went missing. The letter also gives a car registration number. The work is an assemblage of things from different crime scenes described in investigations Schroderus listened to, along with general everyday items. These objects form a kind of arranged clues, a composite visual evidence and symbol of the crimes that were committed. The work scrutinises and asks questions about the underlying reasons for the fascination with true crime, but also about the mechanisms that trigger the crimes themselves. The choice of textile materials represents a domestic sphere that everyone can relate to. Fabrics are worn on our bodies and found at home – a supposedly safe place where nevertheless most violent crimes are committed. Schroderus has used common textile prints by well-known Finnish designers, to achieve a familiar, everyday tone.

Both series shown in this exhibition are linked through the use of textiles, but also in how they present the prevailing male-dominated and heteronormative power positions and structures.

CV

Noora Schroderus (b. 1982 in Birkala) lives and works in Salo, Finland. She graduated from the

Finnish Academy of Fine Arts (MFA) in Helsinki, and also studied at the Kankaanpää Art School in Finland and the University of Ljubljana, Slovenia.

Her works have been shown in Finland at Galerie Anhava; Amos Anderson Art Museum; Galeri Sculptor, Helsinki; Turku Art Museum; Kuopio Art Museum; Uulu Art Museum; Rovaniemi Art Museum Korundi; Haihara Art Centre, Tampere; and Kervo Art Museum. She has also had international exhibitions, including at Norrtälje Konsthall, Sweden; Kunsthall Grenland, Norway; and the Rijswijk Textile Biennial, Museum Rijswijk, the Netherlands.

She is represented in several collections in Finland, including those of Kiasma - Museum of Contemporary Art; the Finnish National Art Collection; the Wihuri Foundation, Helsinki; the Gösta Serlachius Foundation, Mänttä; the Emo Foundation, Tuusula; Kuopio Art Museum; Jyväskylä Art Museum; and in private collections, and the collection of the City of Norrtälje Sweden.

Bild / Kuva / Image

Noora Schroderus, *True Crime Crafts*, 2022

VIDUNDERLIGHETER  
Finsk samtidskonst  
14.05.2022 – 11.09.2022

Anna Estarriola  
Ida Koitila  
Antti Laitinen  
Antti-Ville Reinikainen  
Heli Ryhänen  
Emma Rönnholm  
Noora Schroderus

Museichef / Museonjohtaja / Director  
Eva Eriksdotter

Curator och text / Kuraattori ja teksti / Curator and text  
Caroline Gustafsson

Tack för lån av konstverk / Kiitos taideteoksen lainauksesta  
/ Thanks for loan of artwork

Saastamoinen stiftelsens konstsamling - EMMA, Esbo  
moderna konstmuseum / Saastamoisen säätiön taideko-  
koelma - EMMA - Espoon modernin taiteen museo / The  
Saastamoinen Foundation Art Collection / EMMA - Espoo  
Museum of Modern Art, Finlands Nationalgalleri, Museet för  
nutidskonst, Kiasma / Suomen Nykyaiteen Kansallisgalle-  
riasta Kiasmasta / The Finnish National Gallery, Museum  
of Contemporary Art Kiasma, Föreningen Konstsamfundets  
samlingar/Amos Rex / Taideliiton kokoelmista/Amos Rex  
/ Föreningen Konstsamfundet collections/Amos Rex

Tack / Kiitos / Thanks

Galerie Anhava, Finskt förvaltningsområde i Borås Stad  
/ Suomen kielen hallintoalue Boråsin kaupunki  
/ Finnish Administrative Zone, Municipality of Borås

Med stöd från / Kiitokset / Supported by



frame contemporary art  
finland

Öppettider sommar / Kesän aukioloajat / Opening Hours Summer  
12.00-16.00  
(måndagar stängt / maanantai suljettu / mondays closed)

Alltid fri entré / Aina vapaa pääsy / No admission fee

[www.boraskonstmuseum.se](http://www.boraskonstmuseum.se)

**BORÅS KONSTMUSEUM**

 BORÅS STAD







5.



6.



Övriga bilder / Muita kuvia / Other images

1. Ida Koitila, *Crash of Air*, 2015 / Sandra Kantanen

2. Antti Laitinen, *Broken Landscape III*, 2019

3. Anna Estarriola, *Our weight in ashes is 3.5% of our body mass, I have ordered my ashes in blue, I want to become blue stardust reaching the moon*, 2015 / Jussi Tiainen

Verket är ett lån från Finlands Nationalgalleri, Museet för nutidskonst, Kiasma / This work is a loan from Finnish National Gallery, Museum of Contemporary Art Kiasma / Teos on lainattu Suomen Nykytaiteen Kansallisgalleriasta Kiasmasta

4. Antti-Ville Reinikainen, *Reach*, 2017

5. Noora Schroderus, *Bank Note Series*, 2014–2022

6. Emma Rönnholm, *Serve Somebody*, 2017

7. Heli Ryhänen, *Landscape*, 2014–ongoing



**BORÅS KONSTMUSEUM**